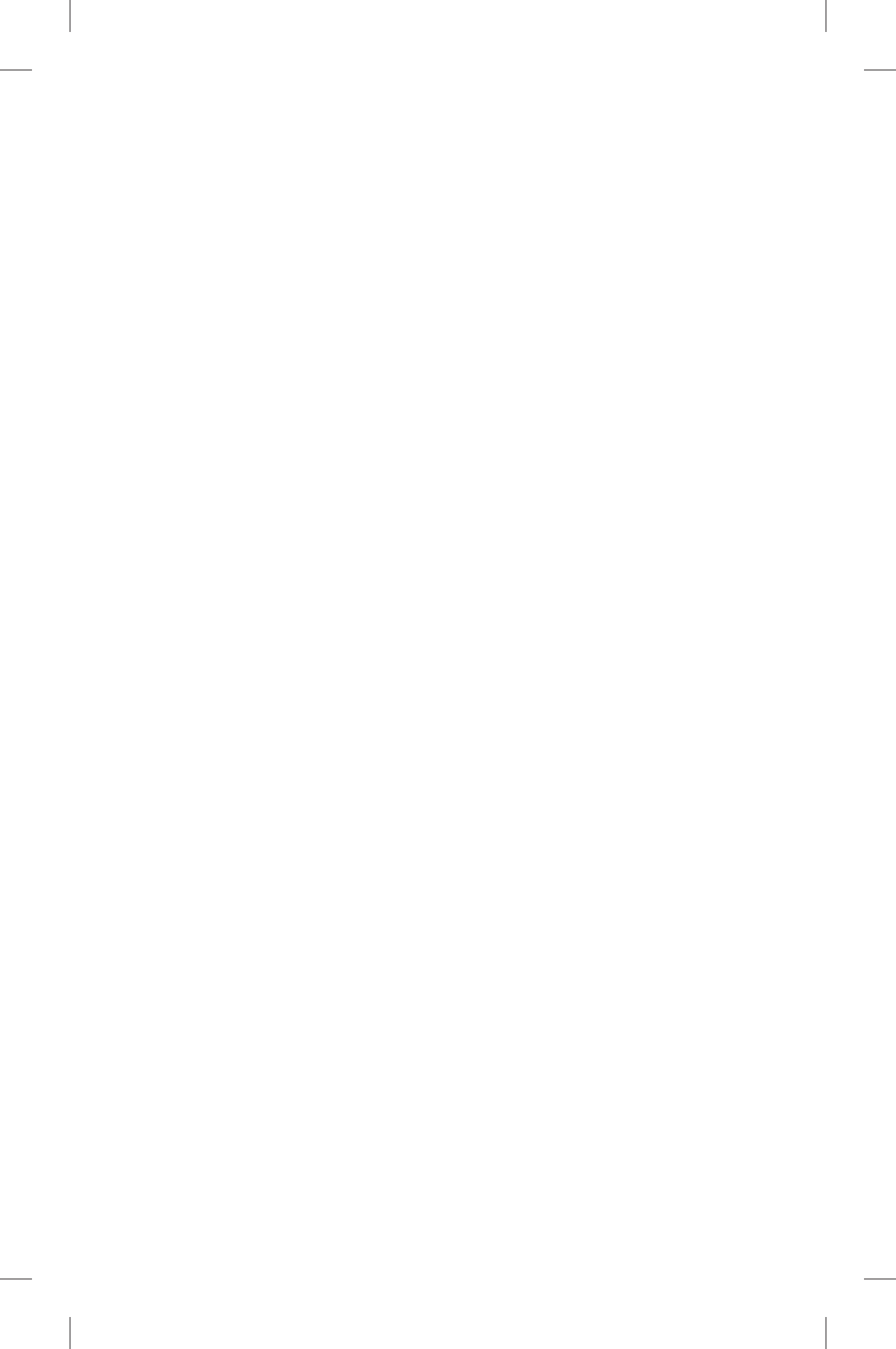

VERLICHTING

Stephen King

Verlichting

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Elevation*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Scribner, New York 2018
© Stephen King, 2018
© Vertaling uit het Engels: Nathaly Schrijnder, 2019
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019
Omslagontwerp: © Will Staehle for Unusual Corporation
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange
© Omslagbeeld: Shutterstock
Foto auteur: © Shane Leonard
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5496 6
ISBN 978 90 443 5497 3 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Scott Carey klopte aan bij het appartement van Bob Ellis (die nog door iedereen in Highland Acres ‘dokter Bob’ werd genoemd, hoewel hij al vijf jaar met pensioen was) en werd binnengelaten.

‘Zo Scott, daar ben je dan. Klokslag tien uur. Wat kan ik voor je doen?’

Scott was een lange, zwaargebouwde man; bijna een meter vijfennegentig met een buik die nogal naar voren uitstak. ‘Geen idee. Waarschijnlijk niets, maar... ik heb een probleem. En ik hoop dat het geen groot probleem is, maar ik vrees van wel.’

‘En je wilt dit liever niet met je eigen huisarts bespreken?’ Bob was vierenzeventig jaar oud en had een bos dunner wordend, grijs haar. Hij liep een beetje mank, al merkte je daar op de tennisbaan niets van. Daar hadden hij en Scott elkaar ontmoet, waarna ze bevriend waren geraakt. Ze waren niet per se goede vrienden, maar vrienden niettemin.

‘O, daar ben ik al langs geweest,’ zei Scott. ‘Hij heeft me uitgebreid onderzocht en dat werd tijd ook. Ik heb bloed laten prikken, urine ingeleverd, hij heeft mijn prostaat onderzocht, noem maar op. Alles was in orde. Mijn cholesterol was iets aan de hoge kant, maar viel nog binnen de normale grenzen. Ik was bang voor diabetes. Op internet las ik dat dat het meest waarschijnlijke zou zijn.’

Althans, totdat hij achter het kledingverhaal kwam. Het kledingverhaal kon door geen enkele website, medisch of anderszins, worden verklaard.

Bob ging hem voor naar de woonkamer, waar een grote erker uitzicht bood op een van de golfbanen van de besloten gemeenschap in Castle Rock. Daar waren hij en zijn vrouw naartoe verhuisd. Dokter Bob speelde weleens een potje, maar hield het liever bij tennis. Zijn vrouw was echter dol op golf en Scott vermoedde dat ze daarom hier waren komen wonen. Hun winters brachten ze door in een soortgelijk sportresort in Florida.

‘Als je Myra nodig hebt,’ zei Bob, ‘die is bij haar kerkclubje. Of misschien een van haar andere comités. Morgen vertrekt ze in elk geval naar Portland voor een bijeenkomst van de New England Mycological Society. Die vrouw rent rond als een kip zonder kop. Doe je jas uit, ga zitten en vertel eens wat er aan de hand is.’

Hoewel het pas begin oktober was en de kou dus nog niet had toegeslagen, droeg Scott een parka van North Face. Toen hij zijn jas uitdeed en hem naast zich neerlegde op de bank rinkelden de zakken.

‘Koffie? Thee? Ik geloof dat we ook nog gebak hebben staan, als...’

‘Ik val af,’ onderbrak Scott hem. ‘Dat is er aan de hand. En ergens is het heel grappig. Ik vermeed mijn weegschaal altijd als de pest, omdat de getallen me de laatste tien jaar nou niet bepaald blij hebben gemaakt. Maar tegenwoordig kan ik ’s ochtends niet wachten om me te wegen.’

‘Aha,’ zei Bob knikkend.

Hij hoeft zijn weegschaal niet te vermijden, dacht Scott. De man was zo mager als een lat, zou zijn oma hebben gezegd. Hij zou waarschijnlijk nog een jaar of twintig fluitend door het leven blijven gaan, als er geen rare dingen zouden gebeuren. Misschien zou hij de honderd zelfs wel halen.

‘Ik begrijp die weegschaalangst heel goed. In mijn praktijk zag ik het zo vaak gebeuren, al zag ik ook regelmatig het tegenovergestelde; mensen die zich juist obsessief wogen. Maar meestal waren

dat mensen die leden aan boulimia of anorexia en het lijkt me niet dat jij dat hebt.’ Hij leunde naar voren met zijn handen tussen zijn magere benen geklemd. ‘Je begrijpt dat ik met pensioen ben? Ik kan je advies geven, maar ik kan je niets voorschrijven. En mijn advies zal waarschijnlijk luiden om terug te gaan naar je huisarts om je daar verder te laten onderzoeken.’

Scott glimlachte. ‘Ik vrees dat mijn huisarts me direct zal laten opnemen om me binnenstebuiten te keren en dat terwijl ik net vorige maand een grote klus in de wacht heb gesleept. Ik ga websites voor een warenhuisketen ontwerpen. Ik zal niet te veel in detail treden, maar het is echt een topopdracht. Daar heb ik heel veel geluk mee gehad. Het is een grote carrièrestap voor mij en ik kan mijn werk vanuit huis doen. Dat is het mooie aan het computertijdperk.’

‘Maar je kunt niet werken als je ziek bent,’ zei Bob. ‘Je bent een slimme vent, Scott, en je zult dus ook wel weten dat gewichtsverlies niet alleen een symptoom is van diabetes, maar ook van kanker. Onder andere. Om hoeveel kilo gaat het?’

‘Veertien.’ Scott keek uit het raam en zag een strakblauwe hemel en witte golfkarretjes die over het groene grasveld reden. Als dit een foto was geweest, had hij niet misstaan op de website van Highland Acres. Hij wist zeker dat de besloten gemeenschap een website had – tegenwoordig hadden zelfs de mais- en appelkraampjes langs de weg een website – al had hij hem niet ontworpen. Hij had grotere vissen aan de haak geslagen. ‘Tot nu toe.’

Bob grijnsde zijn tanden bloot. Hij had zijn eigen gebit nog. ‘Dat is veel, dat geef ik toe, maar je kunt het hebben. Voor zo’n lange, stevige man beweeg je je heel soepel op de tennisbaan en je brengt genoeg tijd door in de sportschool, maar te veel gewicht meezeulen is niet alleen zwaar voor je hart, maar voor je hele lijf. Al zul je dat ongetwijfeld op internet hebben gelezen.’ Hij rolde met zijn ogen en Scott glimlachte. ‘Hoeveel weeg je nu?’

‘Raad maar,’ zei Scott.

Bob lachte. ‘Ja dag, we staan toch niet op de markt?’

‘Hoe lang heb je die huisartsenpraktijk gehad, vijfendertig jaar?’

‘Tweeënveertig.’

‘Nou, wees dan niet zo bescheiden. Je hebt vast duizenden patiënten gewogen in je leven.’ Scott kwam overeind met zijn logge lijf. Hij droeg een spijkerbroek, een flanellen overhemd en versleten wandelschoenen. Hij leek eerder een houthakker of een paardenverzorger dan een webdesigner. ‘Raad maar hoeveel ik weeg. Dan zullen we het later hebben over de implicaties ervan.’

Dokter Bob liet zijn medische blik over Scotts lange lichaam gaan; in deze schoenen tikte de man bijna de twee meter aan. Zijn blik bleef even hangen bij Scotts buik die over zijn broekrand hing en zijn lange bovenbenen die hij trainde met behulp van ingewikkelde fitnessapparaten die dokter Bob zelf angstvallig vermeed. ‘Knoop je overhemd eens los en laat het openhangen.’

Scott deed wat Bob zei. Onder zijn overhemd droeg hij een grijs T-shirt waar UNIVERSITY OF MAINE ATHLETIC DEPARTMENT op stond. Bob zag een brede borstkas. Scott was zeker gespierd, al was hij tegelijkertijd hard op weg om wat de jeugd gekscherend *man boobs* noemde te ontwikkelen.

‘Ik schat...’ Bob pauzeerde even, vastberaden om het juiste antwoord te geven. ‘Ik schat 105 kilo. Misschien 110. Wat betekent dat je zo’n 120 kilo moet hebben gewogen voordat je begon af te vallen. Ik moet zeggen dat dat op de tennisbaan niet aan je te zien is. 120 kilo had ik je nooit gegeven.’

Scott kon zich herinneren hoe blij hij was geweest toen hij vorige maand eindelijk de moed had verzameld om weer eens op de weegschaal te gaan staan. Verrukt, zelfs. Het feit dat hij sindsdien was afgevallen baarde hem zorgen, ja, maar gelukkig maar een beetje. Het kledingverhaal had die zorgen direct doen omslaan in angst. Hij had het internet niet nodig om te weten

dat het kledingverhaal raarder dan raar was; het was fucking bizar.

Buiten hobbelde een golfkarretje voorbij. Er zaten twee mannen van middelbare leeftijd in, eentje in een roze broek, eentje in een groene, en allebei met overgewicht. Scott dacht dat ze er goed aan zouden doen het golfkarretje te laten voor wat het was en het parcours te voet af te leggen.

‘Scott?’ vroeg dokter Bob. ‘Ben je er nog of ben je met je gedachten ergens anders?’

‘Nee nee, ik ben er nog,’ antwoordde Scott. ‘De laatste keer dat we tennis speelden woog ik inderdaad 110 kilo. Dat weet ik zo zeker omdat dat de dag was dat ik eindelijk weer eens op de weegschaal durfde te gaan staan. Omdat ik tijdens de derde set zo buiten adem raakte, vond ik dat het tijd werd om af te vallen. Maar vanochtend gaf de weegschaal 96 kilo aan.’ Hij nam weer plaats op de bank, naast zijn parka (de zakken rinkelden weer).

Bob keek hem onderzoekend aan. ‘Je ziet er niet uit als iemand die 96 kilo weegt, Scott. Sorry dat ik het zeg, maar je oogt echt een stuk zwaarder.’

‘Maar gezond?’

‘Ja.’

‘Niet ziek.’

‘Nee. Althans, je ziet er niet ziek uit, maar...’

‘Heb je een weegschaal? Vast wel. Laten we even gaan kijken.’

Dokter Bob aarzelde een moment terwijl hij zich afvroeg of Scotts echte probleem hem niet in die grijze massa in zijn hersenpan zat. Zijn ervaring leerde hem namelijk dat het vooral vrouwen waren die obsessief met hun gewicht bezig konden zijn, al waren mannen er niet per se ongevoelig voor. ‘Oké, laten we dat doen. Volg mij maar.’

Bob ging hem voor naar zijn studeerkamer die vol boeken stond. Aan de ene muur hing een ingelijste poster van de menselijke anatomie en aan de andere een hele reeks diploma’s. Scott

staarde naar de presse-papier die op Bobs bureau stond, tussen de computer en de printer in.

Bob volgde zijn blik en schoot in de lach. Hij pakte de schedel op van het bureau en gooide hem naar Scott. 'Hij is van plastic, dus je hoeft niet bang te zijn om hem te laten vallen. Een cadeautje van mijn oudste kleinzoon. Hij is dertien, de leeftijd waarop je blijkbaar smakeloze cadeaus gaat geven. Maar goed, kom eens hier. Dan zullen we eens even kijken wat er aan de hand is.'

In de hoek van de kamer stond een ouderwetse weegschaal waaraan twee gewichtjes, een wat grotere en een kleine, zaten bevestigd die verschoven konden worden zodat het metalen evenwichtsbalkje waterpas kwam te staan. Bob gaf er een klopje op. 'De enige twee dingen die ik meegenomen heb toen ik mijn praktijk sloot zijn de poster aan de muur en deze weegschaal. Het is er eentje van Seca, de beste medische weegschaal die ze ooit hebben gemaakt. Een cadeau van mijn vrouw, jaren geleden, en geloof me als ik zeg dat niemand haar er ooit van heeft beschuldigd smake-loos te zijn. Of gierig.'

'Is hij nauwkeurig?'

'Laten we het zo zeggen: als ik er een zak bloem van tien kilo op zou leggen en hij zou negenhalf kilo aangeven, dan zou ik ermee teruggaan naar de winkel en mijn geld teruggeisen. Maar je moet wel even je schoenen uittrekken als we je gewicht nauwkeurig willen meten. En waarom heb je eigenlijk je jas meegenomen?'

'Dat zul je zo zien.' Scott trok zijn schoenen niet uit en deed in plaats daarvan zelfs zijn parka aan, waarbij de zakken vrolijk rinkelden. Hij zag eruit alsof hij op het punt stond een dagtocht te gaan maken op een veel koudere dag dan deze. Hij stapte op de weegschaal. 'Kom maar op.'

Vanwege de schoenen en de jas moest Bob het tegenwicht eerst helemaal naar 115 kilo verplaatsen en daarna telkens terugschuiven, eerst met grotere stappen en later met korte tikjes. Er was geen

beweging in de naald van het metalen evenwichtsbalkje te krijgen; niet bij 110, niet bij 105 en niet bij 100 kilo, iets wat dokter Bob nooit voor mogelijk had gehouden. Nog los van de jas en de schoenen oogde Scott Carey gewoon zwaarder dan 110 kilo. Natuurlijk kon Bob er een paar kilo naast zitten met zijn schatting, maar hij had in zijn leven te veel zwaarlijvige mannen en vrouwen gewogen om het helemáál mis te hebben.

Bij 96 kilo stond het balkje eindelijk waterpas.

‘Wel heb ik ooit,’ zei dokter Bob. ‘Dit ding moet opnieuw ingesteld worden.’

‘Nee hoor,’ zei Scott. Hij stapte van de weegschaal af en stopte zijn handen in zijn jaszakken. Uit elke zak haalde hij een handvol kwartjes tevoorschijn. ‘Ik heb deze jarenlang gespaard in een antieke po. Toen Nora bij me wegging zat hij bijna vol. Ik schat dat er ruim twee kilo aan metaal in mijn zakken zit, misschien zelfs wel meer.’

Bob zweeg. Hij was sprakeloos.

‘Snap je nu waarom ik hiermee niet naar dokter Adams wilde?’ Scott liet de munten met een vrolijk gekletter weer in zijn jaszakken glijden.

Bob vond zijn stem weer terug. ‘Even voor de goede orde, je krijgt dus hetzelfde resultaat als je je thuis weegt?’

‘Exact hetzelfde resultaat. Ik heb dan wel maar een simpele digitale weegschaal die lang niet zo goed is als de jouwe, maar ik heb het uitgebreid getest en hij lijkt nauwkeurig te meten. Oké, let op. Meestal zet ik een spannend muziekje op als ik ga strippen, maar aangezien we elkaar ook altijd naakt zien in de kleedkamer van de tennisclub, doe ik het deze keer wel zonder.’ Scott deed zijn parka uit en hing hem over de rug van een stoel. Toen trok hij een voor een zijn schoenen uit terwijl hij op het bureau van dokter Bob leunde. Daarna volgde het flanellen overhemd. Vervolgens deed hij zijn riem af, stapte uit zijn spijkerbroek en stond daar

toen enkel nog in een boxershort, t-shirt en sokken. ‘Ik kan nog wel verder strippen,’ zei hij, ‘maar ik geloof dat ik genoeg kleding heb uitgetrokken om mijn punt te maken. Want hier schrok ik dus zo van. Het kledingverhaal. Daarom wilde ik er met een vriend over praten die zijn mond zou houden in plaats van met mijn huisarts.’ Hij gebaarde naar zijn kleren en schoenen op de vloer en daarna naar de parka met de uitpuilende zakken. ‘Hoeveel zou je zeggen dat die spullen bij elkaar wegen?’

‘Inclusief het muntgeld? Minstens vijf à zes kilo. Misschien wel acht. Wil je ze wegen?’

‘Nee,’ antwoordde Scott. Hij ging weer op de weegschaal staan. De gewichtjes hoefden niet verschoven te worden. Het naaldje bleef steken op 96 kilo.

Scott kleedde zich weer aan en de mannen liepen terug naar de woonkamer. Dokter Bob schonk voor beiden een bodempje whisky in, en hoewel het pas net na tien ’s ochtends was, nam Scott het glas gretig aan. Hij sloeg de inhoud in één keer achterover en de drank brandde troostend in zijn maag.

Bob nam eerst twee piepkleine slokjes, alsof hij de kwaliteit van de drank wilde beoordelen, en dronk de rest toen in één teug op. ‘Het is gewoon niet mogelijk,’ zei hij terwijl hij het lege glas op een bijzettafeltje plaatste.

Scott knikte. ‘De reden dat ik niet wilde aankloppen bij dokter Adams.’

‘Omdat je dan in het systeem zou staan,’ zei Bob. ‘Het zou direct geregistreerd worden. En inderdaad, hij zou erop hebben aangedrongen allerlei onderzoeken te verrichten om te achterhalen wat er precies met je aan de hand is.’

Hoewel hij het niet hardop zei, dacht Scott dat ‘erop aandringen’ wel erg bescheiden geformuleerd was. Toen hij bij dokter Adams in de spreekkamer had gezeten, was eerder het woord ‘gijzelen’ bij hem opgekomen. Dat was het moment waarop hij had besloten zijn mond verder te houden en zijn vriend, de gepensioneerde huisarts, in vertrouwen te nemen.

‘Je ziet eruit als iemand die 110 kilo weegt,’ zei Bob. ‘Voel je je ook zo?’

‘Niet echt. Ik voelde me nogal... “plomperig” toen ik daadwer-

kelijk 110 kilo woog. Ik weet dat dat woord niet bestaat, maar het omschrijft wel het beste hoe ik me voelde.'

'Ik vind het een mooi woord,' zei Bob, 'of het nu in het woordenboek staat of niet.'

'Het had niet alleen met mijn overgewicht te maken, hoewel ik heus wel wist dat ik te zwaar was. Het was mijn gewicht in combinatie met mijn leeftijd en...'

'De scheiding?' vroeg Bob meelevend, op zijn meest dokter-Bob-achtige manier.

Scott zuchtte. 'Ja, dat ook. De scheiding heeft haar sporen achtergelaten. Op dit moment gaat het beter, ik voel me beter, maar de sporen zijn nog steeds zichtbaar. Dat kan ik niet ontkennen. Lichamelijk gezien heb ik me alleen nooit heel slecht gevoeld. Ik sport drie keer per week en raak pas buiten adem tijdens de derde set tennis, maar... nou ja, ik voelde me dus plomperig. Nu niet meer. Tenminste, niet meer zo erg.'

'Je hebt meer energie.'

Scott dacht hier even over na en schudde toen zijn hoofd. 'Nee, dat niet echt. Het is meer dat ik langer kan doen met de energie die ik al had.'

'Je voelt je niet futloos? Oververmoeid?'

'Nee.'

'Je hebt geen verminderde eetlust?'

'Ik eet als een bootwerker.'

'Nog één vraag, en je moet het niet verkeerd opvatten, maar ik moet het je vragen.'

'Vraag maar raak.'

'Dit is toch geen zieke grap, of zo? Je zou een ouwe gepensioneerde heelmeester toch geen oor aannaaien?'

'Absoluut niet,' antwoordde Scott. 'Ik geloof niet dat ik je hoeft te vragen of je ooit een soortgelijk geval hebt gezien, maar heb je er dan misschien ooit over gelezen?'

Bob schudde zijn hoofd. ‘Net als jij blijf ik dat kledingverhaal zo raar vinden. En de munten in je jaszakken.’

Welkom bij de club, dacht Scott.

‘Niemand weegt hetzelfde met en zonder kleren aan. Dat is gewoon een gegeven, net als zwaartekracht.’

‘Zijn er misschien medische websites die je zou kunnen raadplegen? Zouden er meer gevallen zijn zoals ik? Of gevallen die te vergelijken zijn met mijn situatie?’

‘Ja, die websites bestaan en ik zal zeker op zoek gaan naar soortgelijke gevallen, maar ik kan je nu alvast vertellen dat ik niets ga vinden.’ Bob aarzde. ‘Het is niet alleen dat ik dit nog nooit heb gezien, níemand heeft dit ooit gezien. Ik zou het zelfs “onmogelijk” durven noemen, ervan uitgaande dat jouw en mijn weegschaal nauwkeurig zijn. En ik heb geen reden om aan te nemen dat dat niet zo is. Wat is er gebeurd, Scott? Waar is het allemaal begonnen? Ben je blootgesteld aan radioactieve straling? Heb je giftige insectenspray ingeademd? Denk even na.’

‘Ik heb er al over nagedacht. Ik kan me niets voor de geest halen. Maar ik voel me wel al een stuk beter nu ik het jou heb verteld. Niet meer zo alleen.’ Scott stond op en pakte zijn jas.

‘Waar ga je heen?’

‘Naar huis. Ik moet aan de slag voor die websites. Het is een grote klus, hoewel hij minder groot blijkt dan ik in eerste instantie had verwacht.’

Bob begeleidde hem naar de deur. ‘Je zei net dat je blijft afvallen, toch? Niet heel snel maar geleidelijk?’

‘Klopt. Ongeveer een halve kilo per dag.’

‘Hoeveel je ook eet?’

‘Ja,’ antwoordde Scott. ‘Wat als het zo blijft doorgaan?’

‘Dat zal niet gebeuren.’

‘Hoe weet je dat zo zeker? Als niemand dit ooit heeft meegeemaakt?’

Hierop had dokter Bob geen antwoord.

‘Dit blijft tussen ons, oké Bob? Alsjeblieft.’

‘Zeker, als je me belooft me op de hoogte te houden. Ik maak me zorgen.’

‘Zal ik doen.’

Ze stonden naast elkaar op de stoep en keken naar de lucht. Het was een mooie dag. Het was volop herfst en de heuvels kleurden langzaam oranjebruin.

‘Even iets anders,’ begon dokter Bob, ‘hoe gaat het met je buurvrouwen, die restaurantdames? Ik hoorde dat jullie contact momenteel niet al te best is.’

Scott vroeg Bob niet waar hij dat had gehoord; Castle Rock was een klein plaatsje en roddels gingen altijd als een lopend vuurtje rond. En al helemaal als de vrouw van de gepensioneerde dokter in allerlei clubjes en comités zat. ‘Als mevrouw McComb en mevrouw Donaldson zouden horen dat je ze “dames” noemde, zou jij ook direct op hun zwarte lijst komen te staan. En aangezien ik nu wel wat anders aan mijn hoofd heb, interesseren ze me op dit moment vrij weinig.’

3

Een uur later zat Scott in zijn eigen studeerkamer, in zijn mooie, drie verdiepingen tellende vrijstaande huis op Castle View, vanwaar hij uitzicht had op het plaatsje. Het huis was eigenlijk te duur geweest, maar Nora had het graag gewild en hij wilde Nora. Nu zat zij in Arizona en was hij achtergebleven in een huis dat al te groot was geweest toen ze hier nog met zijn tweeën hadden gewoond. Samen met de kat natuurlijk. Hij had altijd het gevoel gehad dat Nora het moeilijker had gevonden om Bill achter te laten dan hem. Scott realiseerde zich dat dit een onaardige gedachte was, maar de waarheid was nu eenmaal vaak hard.

Op zijn computerscherm stond in grote letters IDEEËN HOCHSCHILD-KOHN KLADVERSIE SITE 4. Hochschild-Kohn was niet de warenhuisketen die hem had ingehuurd. Het was een winkel die al zo'n veertig jaar niet meer bestond, maar met zo'n grote klus als deze kon je niet voorzichtig genoeg zijn. Met het oog op potentiële hackers had hij dus voor dit pseudoniem gekozen.

Toen Scott dubbelklikte met de muis, verscheen er een afbeelding van een nostalgisch aandoend warenhuis van Hochschild-Kohn (dat uiteindelijk was gesloopt en vervangen door een veel moderner gebouw dat wél in handen was van het bedrijf dat hem had ingehuurd). Daaronder stond: U ZORGT VOOR DE INSPIRATIE, WIJ DOEN DE REST.

Grappig genoeg had deze zoete slogan hem de opdracht bezorgd. Webdesignvaardigheden waren één ding, pakkende slogans

bedenken was iets heel anders, maar wanneer die twee werden gecombineerd, ontstond er iets speciaals. Hij was speciaal en dit was zijn kans om dat te bewijzen. Hij zou zijn stinkende best gaan doen. Uiteindelijk zou er een reclamebureau aan te pas komen, dat begreep hij ook wel, en ze zouden aan zijn ontwerp gaan morrelen, maar hij vermoedde dat deze slogan het wel zou redden. En zijn basisideeën zouden het ook wel redden. Ze waren sterk genoeg om stand te houden tegenover een aantal hoge piefen uit New York.

Hij dubbelklikte weer en er verscheen een woonkamer in beeld. De kamer was helemaal leeg, er was niet eens verlichting. Achter het raam was een grasveld te zien dat in werkelijkheid deel uitmaakte van de golfbaan van Highland Acres, waar Myra Ellis inmiddels al vele potjes had gespeeld. Scotts ex-vrouw had zich een paar keer bij Myra's viertal gevoegd, maar zij woonde (en golfte) tegenwoordig in Flagstaff.

Bill D. Cat kwam binnen, miauwde slaperig en streek langs zijn been.

'Je krijgt zo te eten,' mompelde Scott. 'Over een paar minuutjes.' Alsof een kat het concept van minuten of van tijd überhaupt begreep.

Alsof ik dat begrijp, dacht Scott. Tijd is onzichtbaar. In tegenstelling tot gewicht.

Al was dat misschien maar deels waar. Gewicht kon je voelen, ja – wanneer je er te veel van meezeulde, maakte het je plompe-
rig – maar was het niet, net als tijd, een door mensen verzonnen constructie? De wijzers van de klok, de getallen op de weegschaal, waren dat niet slechts manieren om onzichtbare krachten te meten die een zichtbaar effect hadden? Een halfhartige poging om een grotere realiteit te vatten, één die buiten de realiteit lag zoals de mens die zag?

'Laat het gaan, je draait nog eens door,' zei hij toen tegen zichzelf.

Bill miauwde opnieuw, alsof hij het met hem eens was, en Scott richtte zijn aandacht weer op het computerscherm.

Boven de kale woonkamer bevond zich een zoekbalkje met de woorden KIES JE STIJL! Scott typte VROEG-AMERIKAANS in en het beeldscherm kwam tot leven. Niet in één klap, maar beetje bij beetje, alsof elk meubelstuk zorgvuldig door iemand werd uitgezocht en aan het geheel werd toegevoegd: stoelen, een bank, roze muren – gesjabloneerd, niet behangen – een antieke klok en een lappenkleedje op de vloer. In de open haard knapperde een knus vuurtje. Aan het plafond hingen stormlantaarns aan houten spaiken. Dat laatste vond Scott een beetje te veel van het goede, maar zijn opdrachtgevers vonden het prachtig en verzekerden hem dat toekomstige klanten het ook geweldig zouden vinden.

Als hij op de pijltjes naar links en rechts klikte, kon hij nog een salon, een slaapkamer en een studeerkamer inrichten, alles in de vroeg-Amerikaanse stijl. Hij kon ook teruggaan naar het zoekbalkje en de virtuele ruimtes inrichten in koloniale, landelijke, achttiende- of negentiende-eeuwse stijl. Vandaag was de opdracht 'Engelse barok'. Scott klapte zijn laptop open en ging op zoek naar meubels.

Drie kwartier later kwam Bill weer langs om kopjes te geven. Zijn gemiauw klonk deze keer indringender.

'Oké, oké,' zei Scott en hij stond op. Bill D. Cat ging hem voor naar de keuken, met zijn staart omhoog. Hij huppelde katachtig voor hem uit en Scott was verrast om te merken dat hijzelf ook wel leek te huppelen. Het was alsof hij op wolkjes liep.

Hij stortte een blikje natvoer in Bills bakje en terwijl de kat erop aanviel, liep Scott naar de veranda aan de voorzijde van het huis om een frisse neus te halen voordat hij terug zou keren naar antieke fauteuils, canapés en buikkastjes, allemaal met de welbekende barokke poten. Hij vond het zelf van die typische meubelstukken die je altijd in uitvaartcentra zag – zware meubelen die

licht probeerden te ogen – maar ieder zijn meug.

Hij was net op tijd om ‘de dames’, zoals dokter Bob ze had genoemd, hun oprit af te zien joggen en View Drive op te rennen. Hun lange benen waren in korte broekjes gestoken; blauw voor Deirdre McComb, rood voor Missy Donaldson. Ze droegen beiden een t-shirt met het logo van hun restaurant erop, dat in het centrum op Carbine Street was gevestigd. Hun twee bijna identieke boxers, Dum en Dee, volgden in hun kielzog.

Scott herinnerde zich plots weer wat dokter Bob had gevraagd, vlak voordat hij die ochtend was vertrokken (waarschijnlijk in een poging om hun gesprek luchtig te eindigen): of het klopte dat het contact met de restaurantdames op dit moment niet al te best was. Dat was inderdaad het geval. Het was niet te vergelijken met relatieproblemen of zijn mysterieuze gewichtsprobleem; het voelde meer als een hardnekkige koortslip. Deirdre was de irritantste van de twee. Ze had altijd een licht hautaine glimlach op haar gezicht, alsof ze wilde zeggen: ‘God, geef me de handvatten om met deze idioten om te gaan.’

Scott kreeg een ingeving en beende terug naar zijn studeerkamer (waarbij hij behendig over Bill heen sprong die inmiddels in de gang lag te soezen) om zijn tablet te pakken. Terwijl hij zich terughaastte naar de voordeur, opende hij de camera-app.

Zijn veranda was afgeschermd, wat betekende dat hij moeilijk te zien was vanaf de straat, al schonken de vrouwen hem toch geen aandacht. Ze waren al bij de modderige berm aan het einde van View Drive aangekomen; hun sportschoenen lichtten wit op en hun paardenstaarten zwiepten heen en weer. Hun jonge honden, die ondanks hun gedrongenheid prima konden meekomen, hobelden achter hen aan.

Scott was inmiddels twee keer bij ze langs geweest om het over die honden te hebben en had beide keren met Deirdre gesproken. Hij had haar licht hautaine glimlach geduldig verdragen terwijl

zij hem meedeelde dat ze ten zeerste betwijfelde of hun honden inderdaad zoals hij beweerde hun behoefte deden in zijn voortuin. Hun achtertuin was namelijk omheind, wist ze hem te vertellen, en tijdens dat ene uurtje per dag dat de honden uitgelaten werden ('Dee en Dum vergezellen Missy en mij altijd op onze dagelijkse hardlooprondjes') gedroegen ze zich voorbeeldig.

'Ik denk dat ze mijn kat ruiken,' had Scott gezegd. 'Ze willen hun territorium afbakenen. Dat begrijp ik en ik begrijp ook dat jullie ze niet willen aanlijnen als jullie gaan hardlopen, maar ik zou het waarderen als jullie voortaan bij terugkomst even mijn voortuin zouden inspecteren en wanneer nodig aan kant maken.'

'"Aan kant maken",' had Deirdre gezegd met die glimlach van haar. 'Klinkt een beetje overdreven, maar misschien ligt dat aan mij.'

'Of hoe u het ook wilt noemen.'

'Meneer Carey, het is heel goed mogelijk dat er inderdaad honden zijn die, zoals u het noemt, hun behoefte doen in uw voortuin, maar ónze honden zijn het niet. Misschien zit iets anders u dwars? Dit heeft toch hopelijk niets te maken met het feit dat wij een lesbisch koppel zijn, of wel?'

Scott was bijna in de lach geschoten, wat niet zo handig en zelfs een beetje Trumpiaans van hem zou zijn geweest. 'Helemaal niet. Het heeft te maken met het feit dat ik geen zin meer heb om in een cadeautje te stappen dat is achtergelaten door een van jullie boxers.'

'Goed om u gesproken te hebben,' had ze gezegd, en met diezelfde glimlach op haar gezicht (die niet gekmakend was, wat ze misschien wel hoopte, maar eerder gewoon irritant) sloot ze de deur beheerst maar resoluut in zijn gezicht.

Zijn mysterieuze gewichtsverlies verdween voor het eerst sinds dagen naar de achtergrond terwijl Scott de twee vrouwen bestudeerde die een tijdje later weer op hem af kwamen rennen met hun

enthousiaste honden achter hen aan. Deirdre en Missy waren in een gesprek verwickeld en lachten ergens om. Hun rode, gezonde wangen glommen van het zweet. McComb was duidelijk de meer ervaren hardlooperster en hield zich al net zo duidelijk in om naast haar partner te kunnen blijven rennen. Ze schonken totaal geen aandacht aan hun honden, wat niet per se nalatig van ze was; View Drive was een rustige straat, vooral zo midden op de dag. En Scott moest toegeven dat de honden hun behoefte nooit op de stoep deden. In dat opzicht waren ze inderdaad keurig getraind.

Nou, het gaat niet gebeuren vandaag, dacht hij. Het gebeurt namelijk nooit als je erop wacht. Toch zou het fijn zijn geweest om dat nare glimlachje van McCombs gezicht te...

En toen gebeurde het toch. Eerst week de ene boxer uit, daarna de andere. Dee en Dum renden Scotts voortuin in en hurkten naast elkaar neer. Scott richtte zijn tablet op en nam snel drie foto's.

Die avond, na een vroege maaltijd spaghetti carbonara gevolgd door een stuk chocoladecheesecake, ging Scott zoals gebruikelijk op zijn weegschaal staan in de hoop dat het eindelijk weer eens de goede kant opging. Dat was helaas niet zo. Ondanks de grote maaltijd die hij zojuist had genuttigd, informeerde de weegschaal hem dat zijn gewicht naar 95,6 kilo was gezakt.

Bill bestudeerde hem vanaf de toiletbril, zijn staart netjes rond zijn pootjes gekruld.

‘Nou,’ zei Scott tegen de kat, ‘het is zoals het is, hè? Zoals Nora altijd zei wanneer ze thuiskwam na een meeting: “Het leven is wat je er zelf van maakt en acceptatie is de sleutel tot geluk.”’

Bill gaapte.

‘Maar we doen wat we kunnen, toch? Pas jij op het huis? Ik ga even naar de bureu.’ Hij pakte zijn iPad en jogde de vierhonderd meter naar de gerenoveerde vrijstaande woning waar McComb en Donaldson sinds een maand of acht woonden, in elk geval sinds ze hun restaurant Holy Frijole hadden geopend. Hij kende hun dagelijkse ritme vrij goed, op de manier waarop je na verloop van tijd het dagelijkse hoe en wat van je bureu doorhebt, en dit was een goed moment om Deirdre even aan te schieten. Missy was namelijk kok in hun restaurant en vertrok meestal al rond een uur of drie om voorbereidingen te treffen. Deirdre, die van hen twee het meest op de voorgrond trad, ging pas rond vijven weg. Scott vermoedde dat zij de leiding had, zowel op het werk als

thuis. Missy Donaldson kwam op hem over als een lieve vrouw die de wereld bekeek met een mengeling van angst en verwondering. Waarschijnlijk meer van dat eerste dan van dat laatste. Zag McComb haarzelf zowel als Missy's levenspartner als hoeder? Misschien. Vast.

Hij schoot de trap op en drukte op de bel. Bij het geluid ervan sloegen Dee en Dum aan in de achtertuin.

Deirdre deed open. Ze droeg een mooi, nauwsluitend jurkje dat er ongetwijfeld verpletterend uit zou zien wanneer ze straks de gasten begroette en naar hun tafeltjes begeleidde. Het mooiste aan haar waren haar ogen: amandelvormig en een betoverende kleur groengrijs.

'Ah, meneer Carey,' zei ze. 'Wat leuk om u te zien.' Weer die glimlach, die duidelijk maakte dat ze het verre ván leuk vond om hem te zien. 'Ik zou u graag willen uitnodigen om binnen te komen, maar ik vertrek zo naar het restaurant. We hebben veel reserveringen vanavond. Herfsttoeristen, u kent het wel.'

'Ik zal u niet lang ophouden,' zei Scott, ook glimlachend. 'Ik kwam alleen maar even langs om dit te laten zien.' Hij hield zijn iPad omhoog zodat ze Dee en Dum kon aanschouwen die gehurkt op zijn gazon zaten en gelijktijdig aan het schijten waren.

Ze keek er een lange tijd naar. Haar glimlach vervaagde, iets wat hem niet zoveel voldoening bracht als hij van tevoren had verwacht.

'Oké,' zei ze ten slotte. De gemaakte zangerigheid was uit haar stem verdwenen. Zonder klonk ze ineens een stuk vermoeder en ouder dan ze daadwerkelijk was. Scott schatte haar een jaar of dertig. 'U wint.'

'Het gaat niet om winnen, geloof me.' Terwijl hij die woorden sprak, dacht Scott terug aan een docent op de universiteit die ooit had gezegd dat als iemand 'geloof me' toevoegde aan een zin, je dat juist niet moest doen.

‘Nou, u hebt in elk geval uw punt gemaakt. Ik kan het nu niet komen opruimen en Missy is al op het werk, maar ik kom na sluitingstijd wel even langs. U hoeft de tuinverlichting niet aan te zetten. De... uitwerpselen zullen wel te zien zijn in het licht van de straatlantaarns.’

‘Dat is allemaal niet nodig.’ Scott vond zichzelf ineens heel gemeen en hij voelde zich op de een of andere manier ook schuldig. U wint, had ze gezegd. ‘Ik heb het al opgeruimd. Ik wilde alleen...’

‘Wat? Me op mijn nummer zetten? Als dat uw doel was, dan bent u daarin geslaagd. Voortaan zullen Missy en ik gaan joggen in het park. U hoeft de politie niet te bellen. Dank u en een fijne avond.’ Ze maakte aanstalten om de deur dicht te doen.

‘Wacht even,’ zei Scott. ‘Alstublieft.’

Ze keek hem uitdrukkelingsloos aan door de kier van de half-gesloten deur.

‘Ik was nooit van plan om de politie te bellen vanwege een paar hondendrollen, mevrouw McComb. Luister, ik wil niets liever dan dat we als goede burens met elkaar overweg kunnen. Ik vond het alleen niet prettig hoe u me afscheept. U weigerde me serieus te nemen. Zo gedragen goede burens zich niet. Tenminste, niet in deze buurt.’

‘O, we weten heel goed hoe “goede burens” zich gedragen,’ zei ze. ‘In “deze buurt”.’ Ze toverde haar licht hautaine glimlach weer tevoorschijn en sloot de deur, al zag Scott op het laatste moment een glinstering in haar ogen. Tranen?

‘We weten heel goed hoe goede burens zich gedragen in deze buurt,’ herhaalde hij haar woorden in zijn hoofd terwijl hij hun oprit afliep naar zijn eigen huis. Wat had ze daarmee bedoeld?

Twee dagen later belde dokter Bob om te vragen of er nog nieuws was.

Scott deelde hem mee dat er niets was veranderd. Hij woog inmiddels 94,1 kilo. ‘Het is verdomme elke dag hetzelfde liedje. Wanneer ik op de weegschaal ga staan is het alsof ik een kilometer-teller zie teruglopen.’

‘Maar nog steeds geen veranderingen merkbaar in je omvang? Bijvoorbeeld in je kledingmaat?’

‘Nee, mijn broekmaat is hetzelfde gebleven en ik hoef mijn riem nog niet strakker te doen. En ondertussen eet ik als een bootwerker. Eieren met spek en worstjes voor ontbijt, romige sauzen over mijn avondmaaltijden... Ik krijg minimaal drieduizend calorieën per dag binnen, misschien wel vierduizend. Had jij nog onderzoek gedaan?’

‘Ja, heb ik,’ antwoordde dokter Bob. ‘Voor zover ik weet heeft zich nog nooit eenzelfde soort geval voorgedaan. Er zijn meer dan genoeg meldingen gedaan van mensen met een hyperactieve stofwisseling, die dus net zoals jij kunnen eten wat ze willen maar wel slank blijven, maar geen meldingen van mensen die hetzelfde wegen met en zonder kleren aan.’

‘O, maar dat is niet het enige,’ zei Scott. Hij glimlachte weer. Hij glimlachte veel en vaak de laatste tijd, wat bijzonder was gezien de omstandigheden. Hij viel af alsof hij terminaal ziek was, maar qua werk ging het hem voor de wind en hij was vrolijker dan ooit. Soms, als hij even een pauze nodig had van de computer, dan

zette hij Motown-muziek op en danste door de kamer terwijl Bill D. Cat hem aankeek alsof hij gek geworden was.

‘Vertel.’

‘Vanochtend woog ik nog 94,3 kilo. Rechtstreeks uit de douche en poedelnaakt. Ik pakte mijn gewichten uit de kast, tien kilo per stuk, en stapte terug op de weegschaal. Het bleef 94,3 kilo.’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Toen zei Bob: ‘Je zit me in de zeik te nemen.’

‘Bob, ik zweer het je, hand op mijn hart.’

Het was weer even stil. Toen zei hij: ‘Het is net alsof er een soort gewichtafwerend krachtveld om je heen hangt. Ik weet dat je niet binnenstebuiten gekeerd wilt worden, maar dit is echt niet normaal. Het is bizar. Hier kunnen consequenties aan verbonden zitten die wij ons niet eens kunnen voorstellen.’

‘Ik wil niet die rare kwibus zijn,’ zei Scott. ‘Probeer jezelf eens in mij te verplaatsen.’

‘Wil je er dan op zijn minst over nadenken?’

‘Ik heb er al over nagedacht. Heel veel. En ik heb geen zin om in de hall of fame te hangen op de redactie van *Inside View*, tussen de Night Flier en de Slender Man in. Bovendien heb ik het druk met mijn werk. Want hoewel de scheiding al rond was voordat ik de opdracht kreeg, heb ik Nora een deel van het geld beloofd en ik weet zeker dat ze het heel goed kan gebruiken.’

‘Hoe lang heb je nog nodig?’

‘Een week of zes. Natuurlijk zullen er dingen moeten worden aangepast en getest, iets wat me tot in het nieuwe jaar bezig zal houden, maar in principe denk ik de hoofdklus over zes weken af te hebben.’

‘Als dit op deze manier doorgaat, zul je tegen die tijd nog maar 75 kilo wegen.’

‘En nog steeds een kolossale bouw hebben,’ zei Scott lachend. ‘Vergeet dat niet.’

‘Je klinkt opmerkelijk vrolijk gezien de omstandigheden.’

‘Ik bén ook vrolijk. Dat klinkt misschien gek, maar het is de waarheid. Soms denk ik dat dit de beste afvalmethode is die bestaat.’

‘Ja,’ zei Bob, ‘maar zal het ooit stoppen?’

6

Een paar dagen na zijn telefoongesprek met dokter Bob werd er zachtjes op Scotts voordeur geklopt. Als de muziek iets harder had gestaan – vandaag waren het de Ramones – zou hij het niet eens hebben gehoord en zou zijn bezoeker weer zijn vertrokken. En waarschijnlijk met een gevoel van opluchting, want toen hij de voordeur opendeed bleek het Missy Donaldson te zijn. Ze stond hem als een bang hert aan te kijken. Hij zag haar voor het eerst sinds hij de foto's van Dee en Dum had genomen die hun behoefte deden in zijn voortuin. Hij veronderstelde dat Deirdre zich aan haar woord had gehouden en dat de vrouwen hun honden tegenwoordig in het park uitlieten. Mochten ze hun boxers daar ook los laten lopen, dan zouden ze misschien wél met de politie in aanraking komen, hoe goed getraind de honden ook waren. In het park moesten honden namelijk worden aangelijnd, had Scott op de bordjes gezien.

‘Mevrouw Donaldson,’ zei hij. ‘Hallo.’

Het was ook voor het eerst dat hij haar alleen zag. Hij bleef bewust op afstand en maakte geen onverwachte bewegingen. Ze zag er namelijk uit alsof ze elk moment de verandatrap af kon rennen om weg te vluchten. Ze was blond, niet zo mooi als haar partner, maar met een lief gezicht en heldere blauwe ogen. Ze straalde een bepaalde kwetsbaarheid uit, wat Scott deed denken aan zijn moeders porseleinen bordjes. Het was moeilijk om je deze vrouw voor te stellen in de keuken van een restaurant, waar ze van

pan naar pan rende door de stoom, groenten op borden schepte en ondertussen de keukenhulpjes commandeerde.

‘Kan ik u ergens mee helpen? Wilt u even binnenkomen? Ik heb koffie, of thee als u dat liever wilt.’

Ze schudde haar hoofd al toen hij nog maar halverwege zijn gastvrije aanbod was en zo hard zelfs dat haar paardenstaart van de ene naar de andere schouder zwiepte. ‘Ik kwam alleen langs om mijn excuses aan te bieden. Voor Deirdre.’

‘Dat is nergens voor nodig,’ zei hij. ‘En het is ook niet nodig om de honden helemaal in het park uit te laten. Mijn enige verzoek is dat u poepzakjes meeneemt en mijn voortuin even inspecteert nadat u terugkomt. Dat is niet te veel gevraagd, toch?’

‘Nee, helemaal niet. Ik heb dat zelfs voorgesteld aan Deirdre, maar ze werd meteen boos.’

Scott zuchtte. ‘Wat vervelend om te horen, mevrouw Donaldson.’

‘Zeg maar Missy, hoor.’ Ze keek omlaag en bloosde licht, alsof ze zojuist een ongepaste opmerking had gemaakt.

‘Fijn. Ik wil alleen maar dat we goede burens worden, Missy. In deze straat wonen vriendelijke mensen, moet je weten. Jij, je partner en ik hebben alleen een slechte start gehad, al weet ik niet hoe ik een goede start had kunnen maken.’

Met haar blik nog steeds naar beneden gericht zei ze: ‘We wonen hier nu bijna acht maanden, maar de enige keer dat u met ons praat is als onze honden uw voortuin bezoedelen.’

Scott was zich er pijnlijk van bewust dat ze gelijk had. ‘Ik ben bij jullie langs geweest met een zak donuts toen jullie hier net waren ingetrokken,’ zei hij (zwakjes), ‘maar jullie waren niet thuis.’ Hij verwachtte dat ze nu zou vragen waarom hij het later niet nog een keer had geprobeerd, maar dat deed ze niet.

‘Ik kwam mijn excuses aanbieden voor Deirdre, maar ik wil ook graag haar gedrag verklaren.’ Ze bracht haar blik weer omhoog.

Hoewel het haar moeite kostte, te zien aan haar handen die ze ineengeklemd voor haar buik hield, deed ze het toch. ‘Ze is niet boos op u, nou ja, dat ook wel, maar u bent in elk geval niet de enige. Ze is boos op iedereen. Castle Rock was een vergissing. We zijn hiernaartoe verhuisd omdat het restaurant amper opgeknapt hoefde te worden, omdat de prijs ons beviel en omdat we weg wilden uit de stad. Boston, bedoel ik. We wisten wel dat we een risico namen, maar het leek ons een acceptabel risico. En het plaatsje is zo mooi. Nou ja, dat weet u zelf ook wel.’

Scott knikte.

‘Maar de kans is groot dat we het restaurant kwijtraken. Als het zo blijft tot Valentijnsdag, dan zeker. Dat is de enige reden dat Deirdre erin toestemde dat haar foto gebruikt werd voor die poster. Ze wil er niet over praten, over hoe slecht het gaat, maar ze weet het wel. We weten het allebei.’

‘Ze zei iets over herfsttoeristen en iedereen zegt dat we een uitzonderlijk goede zomer hebben gehad.’

‘De zomer wás inderdaad goed,’ zei ze, iets opgewekter nu. ‘Maar wat betreft die herfsttoeristen, daar merken we niet veel van, want de meeste reizen verder westwaarts, naar New Hampshire. In North Conway heb je grote winkelcentra en meer toeristische bezienswaardigheden. Als straks de winter aanbreekt zullen we hopelijk de wintersporters mogen verwelkomen die onderweg zijn naar Bethel of Sugarloaf...’

Scott wist dat de meeste wintersporters Castle Rock links lieten liggen en Route 2 naar de westelijke skigebieden in Maine namen, maar waarom zou hij haar nog neerslachtiger maken dan ze al was?

‘En zodra de winter in volle gang is, zullen we onze dorpsgenoten nodig hebben om het te redden. U weet hoe dat gaat, toch? In de koude maanden helpen ze elkaar hier uit de brand en daardoor weten de kleine ondernemers de periode tot aan de zomer te overbruggen, wanneer de toeristen weer komen. De ijzerwinkel, de

houthandel, Patsy's Diner... ze weten de magere maanden steevast te overleven. Alleen komen er niet veel dorpsgenoten naar Frijole. Een paar, maar lang niet genoeg. Deirdre zegt dat dat niet is omdat we een lesbisch stel zijn, maar omdat we een getrouwd lesbisch stel zijn. Ik wil heel graag geloven dat ze het bij het verkeerde eind heeft, maar ik betwijfel het.'

'Ik weet zeker dat...?' Zijn stem stierf weg. Dat dat niet waar was? Hoe wist hij dat zo zeker als hij er nog nooit bij stil had gestaan?

'U weet zeker dat...?' vroeg ze. Niet op een gemene manier, maar op een oprecht nieuwsgierige.

Hij dacht weer aan zijn weegschaal, aan de meedogenloze wijze waarop de getallen bleven teruglopen. 'Eigenlijk ben ik nergens zeker van. Als dat klopt, dan vind ik dat heel erg.'

'U bent welkom om een keer bij ons te komen eten,' zei ze.

Dit kon een steek onder water zijn omdat hij nog nooit bij Holy Frijole was geweest, maar hij dacht van niet. Hij vond deze jonge vrouw niet het type om steken onder water uit te delen. 'Dat lijkt me leuk,' zei hij. 'Ik neem aan dat jullie *frijole* hebben?'

Ze glimlachte en haar hele gezicht begon te stralen. 'Jazeker, heel veel verschillende soorten zelfs.'

Hij beantwoordde haar glimlach. 'Stomme vraag van mij.'

'Ik moet er nu vandoor, meneer Carey.'

'Zeg maar Scott.'

Ze knikte. 'Oké, Scott. Het was fijn om met je te praten. Ik heb echt mijn moed bij elkaar moeten rapen, maar ik ben blij dat ik ben gekomen.' Ze stak haar hand uit. Scott schudde hem.

'Eén klein verzoek. Als je Deirdre tegenkomt, zou ik het waarderen als je niets over dit gesprek zou zeggen.'

'Tuurlijk,' zei Scott.

Twee dagen later zat Scott aan de bar in Patsy's Diner te lunchen toen hij iemand aan een tafeltje achter hem een opmerking hoorde maken over 'dat restaurant van die potten'. Er klonk gelach. Scott keek naar zijn half opgegeten stuk appeltaart dat in een plasje gesmolten vanille-ijs dreef. Toen Patsy het had neergezet had het er aantrekkelijk uitgezien, maar nu hoefde hij het ineens niet meer.

Had hij dit soort opmerkingen misschien vaker gehoord en ze gewoonweg uitgefilterd, zoals hij altijd deed wanneer hij iets opving dat (voor hem) oninteressant was? Hij hoopte van niet, maar het was goed mogelijk.

De kans was groot dat ze het restaurant kwijt zouden raken, had Missy gezegd. Ze rekenden op hun dorpsgenoten om hen uit de brand te helpen. Ze had geklonken alsof er al een *TE KOOP/TE HUUR*-bordje achter het raam van Holy Frijole hing.

Hij stond op, liet een fooi achter onder zijn dessertbordje en betaalde de rekening.

'Kreeg je de taart niet op?' vroeg Patsy.

'Nee, mijn ogen waren groter dan mijn maag,' loog Scott. Zijn ogen en maag waren even groot als altijd, ze wogen alleen minder. Het bijzondere was dat hij zich er niet langer druk om maakte en er ook niet meer over piekerde. Hij mocht dan een geval apart zijn, zijn gestage gewichtsverlies verdween soms volledig uit zijn gedachten. Zoals toen hij de foto's van Dee en Dum in zijn voortuin nam. En zoals nu. Op dit moment dacht hij alleen aan die

opmerking over het restaurant van ‘die potten’.

Aan het tafeltje waar de opmerking vandaan was gekomen, zaten vier gespierde mannen in werkkleding. Op de vensterbank lag een rijtje helmen naast elkaar. De mannen droegen oranje hesjes waar CRPW op gedrukt stond: Castle Rock Public Works.

Onderweg naar de uitgang passeerde Scott de bouwvakkers. Hij deed de deur open, veranderde toen van gedachten en liep terug naar hun tafeltje. Hij herkende er twee. Met een van hen, Ronnie Briggs, speelde hij weleens poker. Het waren dorpsgenoten. Buurtgenoten. ‘Dat was echt een rotopmerking.’

Ronnie keek verbaasd op, herkende Scott meteen en grijnsde. ‘Hé Scotty, hoe is het?’

Scott negeerde zijn vraag. ‘Die vrouwen zijn mijn burens. En ze zijn heel aardig.’ Nou ja, Missy was in elk geval aardig. Wat McComb betrof wist hij het niet zeker.

Een van de andere mannen sloeg zijn armen over elkaar voor zijn brede borst en staaarde Scott aan. ‘Was jij onderdeel van dit gesprek dan?’

‘Nee, maar...’

‘Nou dan. Bemoei je er niet mee.’

‘... maar ik werd gedwongen ernaar te luisteren.’

Patsy’s Diner was maar klein, maar rond lunchtijd was het er altijd druk en klonk er overal rumoer. Nu was het echter helemaal stilgevallen. Er klonk zelfs geen getik van bestek op borden. Alle blikken waren op hen gericht. Patsy stond op haar hoede naast de kassa.

‘Nogmaals, vriend. Bemoei je er niet mee. Het gaat je niets aan waar wij over praten.’

Ronnie stond haastig op. ‘Hé Scotty, zal ik even met je mee naar buiten lopen?’

‘Nee hoor,’ antwoordde Scott. ‘Ik ga al. Maar ik wil wel nog even iets zeggen. Als je in hun restaurant bent, mag je iets van

het eten vinden. Je mag er zoveel kritiek op leveren als je wilt. Maar wat die vrouwen in hun privé-tijd doen, gaat je niets aan. Begrepen?’

De man die Scott had gevraagd of hij onderdeel was van hun gesprek vouwde zijn armen uit elkaar en kwam overeind. Scott was langer, maar de andere man was jonger en gespierder. Zijn dikke nek en wangen kleurden langzaam rood. ‘Jij en je grote mond moeten snel opdonderen voordat er klappen gaan vallen.’

‘Nee,’ zei Patsy streng. ‘Dit accepteer ik niet. Scotty, het is tijd om te vertrekken.’

Scott beende zonder verdere discussie de diner uit en nam een flinke teug frisse oktoberlucht. Achter hem werd op de ruit getikt. Hij draaide zich om en zag Stierennek naar hem kijken. De man bracht een vinger omhoog, alsof hij ‘wacht even’ wilde zeggen. Er hingen verschillende posters achter Patsy’s raam. Stierennek trok er een los, liep naar de deur en opende hem.

Scott balde zijn vuisten. Hij had niet meer gevochten sinds de middelbare school (een epische knokpartij die vijftien seconden had geduurd; zes uithalen, waarvan vier volledig mis) maar op de een of andere manier keek hij uit naar dit duel. Hij voelde zich zo licht als een veertje, hij was er klaar voor. Niet boos maar vrolijk. Optimistisch.

Float like a butterfly, sting like a bee. Hij herhaalde Mohammed Ali’s woorden als een mantra in zijn hoofd. Kom maar op, held.

Maar Stierennek wilde helemaal niet vechten. Hij verfrommelde de poster en gooide hem naar Scotts voeten. ‘Hier is je vriendinnetje,’ zei hij. ‘Neem de poster maar mee naar huis, dan kun je je lekker afrukken. Want je zult haar natuurlijk nooit echt neuken, tenzij je plannen hebt om je aan haar te vergrijpen...’ Hij liep terug naar binnen en nam met een zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht plaats bij zijn maten. Klaar was Kees.

Scott voelde dat iedereen in de diner hem door het raam zat

aan te staren. Hij bukte, raapte de verfrommelde poster op en liep weg. Hij had geen specifieke bestemming in gedachten, hij wilde alleen niet meer aangestaard worden. Het was niet dat hij zich schaamde of opgelaten voelde omdat hij een discussie was gestart in een eetgelegenheid waar half Castle Rock bijeenkwam om te lunchen, maar die nieuwsgierige blikken waren gewoon vervelend. Hij vroeg zich af waarom iemand in vredesnaam vrijwillig een podium zou willen beklimmen om een liedje te zingen of moppen te tappen.

Hij streek het papier glad en dacht direct terug aan wat Missy had gezegd: 'Dat is de enige reden dat Deirdre erin toestemde dat haar foto gebruikt werd voor die poster.' Erin toestemmen. Alsof ze haar gedwongen hadden. 'Ze', zo bleek, waren de leden van het Castle Rock Turkey Trot Comité, de hardloopvereniging die Thanksgiving-wedstrijden organiseerde.

Midden op de poster stond Deirdre McComb afgebeeld. Achter haar stonden nog een paar hardlopers. Aan haar korte blauwe broek was het nummer 19 bevestigd. Erboven droeg ze een t-shirt waar NEW YORK CITY MARATHON 2011 op gedrukt stond. Op haar gezicht stond een uitdrukking die Scott nooit bij haar verwacht zou hebben, namelijk die van euforisch geluk.

Het bijschrift luidde: 'Deirdre McComb, mede-eigenaresse van Holy Frijole, Castle Rocks nieuwste aanwinst op culinair gebied, nadert de finishlijn van de New York City Marathon, waar ze uiteindelijk als VIERDE eindigt van de dames! Ze heeft al bevestigd dit jaar deel te zullen nemen aan de Turkey Trot, onze plaatselijke twaalfkilometerwedstrijd. JIJ DOET TOCH OOK MEE?'

Daaronder stonden de gegevens. Castle Rocks jaarlijkse Thanksgiving-hardloopwedstrijd zou ook dit jaar plaatsvinden op de vrijdag die op de feestdag volgde, beginnend bij het Rec Department op Castle View en eindigend bij de Tin Bridge. Deelnemers van alle leeftijden waren welkom. Voor volwassen inwoners van Castle

Rock kostte een startbewijs vijf dollar, voor mensen van buiten het dorp zeven dollar en iedereen onder de vijftien jaar hoefde maar twee dollar neer te tellen. Inschrijven kon bij het Castle Rock Rec Department.

Terwijl Scott de gelukzalige glimlach van de vrouw op de foto bestudeerde – een runners' high in zijn puurste vorm – drong het tot hem door dat Missy niet had overdreven toen ze hem over de toekomst van Holy Frijole had verteld. Verre van, zelfs. Deirdre McComb was een zelfverzekerde vrouw die een hoge dunk had van zichzelf en erg lichtgeraakt was, veel te lichtgeraakt als je het hem vroeg. Dat ze had toegestemd om op deze poster te figureren, waarschijnlijk puur met het oog op dat zinnetje 'Castle Rocks nieuwste aanwinst op culinair gebied', was omdat het inmiddels alles of niets was. De vrouwen grepen alles aan, álles, om een paar nieuwe gasten binnen te halen, al zouden die alleen maar komen om de lange benen van hun gastvrouw te bewonderen.

Hij vouwde de poster op, stak hem in de achterzak van zijn spijkerbroek en begon Main Street af te slenteren, ondertussen alle etalages bekijkend. Overal hingen posters: voor etentjes en bingoavonden georganiseerd door de kerk, voor de jaarlijkse rommelmarkt op het parkeerterrein van Oxford Plains Speedway en voor een avondpicknick bij de brandweerkazerne. De poster voor de Turkey Trot zag hij maar één keer hangen: in de etalage van de computerwinkel en daarna pas weer bij Book Nook, een piepklein boekwinkeltje aan het einde van de straat.

Hij ging naar binnen, liep wat rond en zag toen een fotoboek op de opruimingstafel liggen dat over verlichting- en meubelstijlen in New England ging. Hij wist niet zeker of hij het nog voor zijn huidige project kon gebruiken – waarvan de eerste fase inmiddels bijna was afgerond – maar je wist maar nooit. Terwijl hij afrekende bij Mike Badalamente, de eigenaar en enige medewerker van de boekwinkel, maakte hij een opmerking over de poster in de etalage

en zei dat de vrouw op de foto zijn buurvrouw was.

‘Ja, Deirdre McComb is bijna tien jaar lang een topatlete geweest,’ legde Mike uit terwijl hij het boek in een tasje deed. ‘Ze zou in 2012 aan de Olympische Spelen meedoen, maar brak helaas haar enkel. Heel triest. Van wat ik begreep heeft ze in 2016 niet eens meer een poging gewaagd. Ik geloof dat ze niet meer meedoet aan de grote competities, maar ik kan niet wachten om dit jaar samen met haar te mogen rennen.’ Hij grijnsde. ‘Niet dat ik er lang van zal kunnen genieten, want zodra het startschot klinkt, is ze weg. Ze zal iedereen voorbijstreven.’

‘Ook de mannen?’

Mike lachte. ‘Scott, ze noemden haar vroeger niet voor niets *The Malden Flash*. Malden is haar geboorteplaats.’

‘Ik zag een poster hangen in Patsy’s Diner, eentje in de etalage van de computerwinkel en eentje hier. Nergens anders. Waarom zou dat zijn?’

Mikes glimlach vervaagde. ‘Dat is niet iets om trots op te zijn. Ze is lesbisch. En dat zou waarschijnlijk geen probleem zijn als ze het voor zichzelf had gehouden. Het interesseert namelijk niemand wat mensen achter gesloten deuren uitspoken. Maar ze stelt haar vrouw, die kok is bij Frijole, maar wat graag aan iedereen voor. De mensen hier vinden dat een schande.’

‘Dus winkeliers weigeren de posters op te hangen terwijl het Rec Department de inkomsten heel goed zou kunnen gebruiken? Alleen omdat zij erop staat?’

Nadat Stierennek de poster naar hem toe had gegoooid, waren die vragen wel bij hem opgekomen, maar hij had ze beschouwd als puur hypothetisch van aard om zijn gedachten te kunnen ordenen. Het had een beetje gevoeld alsof hij weer dat jongetje van tien was dat van de broer van zijn beste vriend hoorde over de bloemetjes en de bijtjes. Zowel toen als nu had Scott wel een vaag begrip gehad van het geheel, maar de details kwamen alsnog hard

binnen. Deden mensen dat echt? Ja, mensen deden dat echt. En blijkbaar deden ze dit ook.

‘Ze worden vervangen door nieuwe,’ zei Mike. ‘Dat weet ik omdat ik in het comité zit. Het was het idee van burgemeester Coughlin. Je kent Dusty, de eeuwige compromissluiser. Op de nieuwe posters rennen kalkoenen Main Street af. Mijn ding is het niet en ik heb dus ook niet vóór gestemd, maar ik begrijp het idee erachter wel. Het Rec Department krijgt een schamele subsidie van de gemeente, tweeduizend dollar. Dat is niet eens genoeg om de speeltuin van te onderhouden, laat staan al het andere wat we doen. De Turkey Trot brengt jaarlijks bijna vijfduizend dollar in het laatje, maar dan moeten we de wedstrijd wel promoten.’

‘Dus alleen omdat ze lesbisch is...’

‘Lesbisch en getrouwd. Dat laatste is een struikelblok voor veel mensen. Je weet hoe ze hier zijn, Scott. Je woont hier toch al zo’n vijftienvintig jaar?’

‘Ruim dertig.’

‘Nou, dan weet je dat het hier rasechte republikeinen zijn. Conservatieve republikeinen. In dit district heeft drie op de vier mensen in 2016 op Trump gestemd, en ze dragen onze gouverneur, die simpele ziel, op handen. Als die vrouwen nou een beetje onder de radar waren gebleven, dan zou er nu niets aan de hand zijn geweest, maar dat hebben ze duidelijk niet gedaan. Er zijn zelfs mensen die menen dat ze hiermee een statement proberen te maken. Ik denk eerder dat ze niet op de hoogte waren van het politieke klimaat hier, of dat ze gewoonweg heel dom zijn.’ Hij pauzeerde even. ‘Lekker eten, in elk geval. Ben je er al eens geweest?’

‘Nog niet,’ antwoordde Scott, ‘maar ik ben het wel van plan.’

‘Wacht niet te lang,’ zei Mike. ‘Volgend jaar rond deze tijd zal er op die plek geheid een ijssalon zitten.’

In plaats van naar huis te gaan, wat hij eigenlijk van plan was geweest, besloot Scott naar het dorpsplein te lopen om daar op een bankje zijn nieuwe boek door te bladeren en de foto's te bekijken. Via de overkant van Main Street wandelde hij naar het plein. Hij zag de Deirdre-poster, zoals hij hem nu noemde, nog één keer hangen, bij de furniturewinkel. Nergens anders.

Mike had het telkens over 'hen' en 'die vrouwen' gehad, maar Scott had daar zo zijn vraagtekens bij. Naar zijn idee draaide het namelijk allemaal om McComb. Zij was degene die altijd op de voorgrond trad. Hij vermoedde dat Missy het prima had gevonden om onder de radar te blijven. Ze bracht nog geen muis aan het schrikken.

Maar ze is wel bij me langsgekomen, dacht hij, en had zelfs uitgebreid met hem staan praten. Dat vergde moed.

Ja, daar bewonderde hij haar om.

Hij legde het boek naast zich neer op het bankje en rende de traptreden van de muziekkoepeel op en af. Het was niet dat hij behoefte had aan een intensieve work-out, hij snakte gewoon naar een beetje lichamelijke beweging. Hij had geen rust meer in zijn kont. En het kostte hem overigens geen enkele moeite; hij vloog naar boven en naar beneden. Hij deed dat een keer of zes en liep toen weer terug naar zijn bankje. Tot zijn verbazing was hij niet buiten adem en was zijn hartslag maar licht verhoogd.

Hij pakte zijn telefoon en belde dokter Bob. Het eerste wat

Bob vroeg was hoeveel Scott inmiddels woog.

‘Vanochtend stond de teller op 92,5 kilo,’ antwoordde Scott. ‘Luister, heb je...’

‘Dus het zet door. Heb je er nog over nagedacht om dit serieus te laten onderzoeken? Want een gewichtsverlies van bijna twintig kilo is serieus. Ik heb nog connecties in het ziekenhuis en ik geloof niet dat ze je daar iets zouden rekenen voor die onderzoeken. Ze zouden je misschien zelfs wel betalen.’

‘Bob, ik voel me prima. Buitengewoon prima zelfs. Ik belde je om te vragen of je al eens bij Holy Frijole hebt gegeten.’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn terwijl Bob deze abrupte verandering van onderwerp overpeinsde. Toen vroeg hij: ‘Dat restaurant van je lesbische buurvrouwen? Nee, daar ben ik nog niet geweest.’

Scott fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ze zijn meer dan alleen hun seksuele geaardheid, hè. Ik zeg het maar even.’

‘Rustig maar,’ zei Bob, een beetje van zijn stuk gebracht. ‘Het was niet mijn bedoeling om op je tenen te trappen.’

‘Oké. Het is gewoon... Er is iets voorgevallen tijdens de lunch. Bij Patsy’s Diner.’

‘Wat dan?’

‘Ik had daar een kleine discussie over ze. Maakt ook niet uit verder. Luister Bob, wat zeg je van een avondje uit? Eten bij Holy Frijole. Ik trakteer.’

‘Wanneer had je in gedachten?’

‘Vanavond?’

‘Vanavond kan ik niet, vrijdag wel. Myra logeert dit weekend bij haar zus in Manchester en ik kan niet koken.’

‘Dan hebben we een date,’ zei Scott.

‘Een mannendate,’ vulde Bob aan. ‘Voor ik het weet vraag je me nog ten huwelijk.’

‘Dan zou je in bigamie leven,’ zei Scott, ‘en ik wil je niet in de

verleiding brengen. Maar zou je één ding voor me willen doen? Wil jij reserveren?’

‘Botert het nog steeds niet zo tussen jullie?’ klonk Bobs geamuseerde stem. ‘Is het niet verstandiger om hun restaurant dan gewoon links te laten liggen? Er zit een goede Italiaan in Bridgton.’

‘Nee, ik heb mijn zinnen op Mexicaans gezet.’

Dokter Bob zuchtte. ‘Ik wil heus wel reserveren, maar als de geruchten kloppen, denk ik niet dat dat nodig zal zijn.’

9

Scott haalde Bob vrijdag op, omdat dokter Bob 's avonds liever niet meer reed. Het ritje naar het restaurant duurde kort, maar het was lang genoeg voor Bob om Scott uit te leggen wat de echte reden was dat hij hun mannendate had willen uitstellen tot vrijdag: hij wilde hierover niet in een discussie verzeild raken met Myra, die in allerlei clubjes zat met vrouwen die de twee restaurantdames niet bepaald een warm hart toedroegen.

‘Dat meen je niet,’ zei Scott.

‘Helaas wel. Myra is op andere vlakken behoorlijk ruimdenkend, maar op het gebied van seksuele voorkeur... Laten we zeggen dat ze van huis uit een bepaalde denkwijze heeft meegekregen. Het had best weleens op ruzie uit kunnen lopen, omdat ik juist van mening ben dat wat er in iemands slaapkamer gebeurt niemands zaak is behalve van de mensen in kwestie zelf. Waar mogelijk vermijd ik dit onderwerp dus maar liever helemaal. Het is niet chic als twee senioren bekvechten.’

‘Ga je haar wel vertellen dat je dit zondige vegetarische Mexicaanse restaurant hebt bezocht?’

‘Als ze me vraagt waar ik vrijdagavond heb gegeten, dan wel. Anders hou ik mijn mond. En jij ook.’

‘Oké,’ zei Scott. Hij draaide zijn auto een van de schuine parkeerplekken in. ‘We zijn er. Dank je wel dat je met me mee bent gegaan, Bob. Ik hoop dat ik het op deze manier goed kan maken met ze.’

Dat gebeurde helaas niet.

Deirdre stond bij de hostesstand. Vanavond droeg ze geen jurkje, maar een witte blouse en een zwarte pantalon die haar lange, slanke benen goed deed uitkomen. Dokter Bob liep als eerste naar binnen en ze glimlachte naar hem; niet haar licht hautaine glimlach met samengeknepen lippen en opgetrokken wenkbrauwen, maar een professionele, vriendelijke. Toen ze Scott zag, vervaagde haar glimlach meteen. Ze nam hem op met haar groengrijze ogen, alsof hij een insect was onder een microscoop, sloeg haar blik vervolgens neer en pakte twee menukaarten. 'Ik zal u naar uw tafel begeleiden.'

Terwijl ze hun voorging, bewonderde Scott de aankleding van het restaurant. McComb en Donaldson hadden niet alleen hun uiterste best gedaan, ze hadden er hun hart en ziel in gestopt. Uit de speakers aan het plafond klonk zachtjes Mexicaanse muziek. Scott dacht dat het tex-mex of *ranchera* was. De muren waren lichtgeel geverfd en het stucwerk was wat grover gelaten om een bepaalde Mexicaanse uitstraling te creëren. De groene glazen muurverlichting had de vorm van cactussen. Verder hingen er grote wandkleden aan de muur, van de zon, de maan, twee dansende aapjes en een kikker met gouden ogen. De ruimte was twee keer zo groot als Patsy's Diner, maar Scott zag maar vijf stelletjes zitten en een groepje van vier.

'Zo, neem plaats,' zei Deirdre. 'En eet smakelijk straks.'

‘Dat gaat zeker lukken,’ zei Scott. ‘Het is fijn om hier te zijn. Ik hoop dat we misschien opnieuw kunnen beginnen, mevrouw McComb. Denkt u dat dat mogelijk is?’

Ze keek hem kalm aan, zonder enige warmte. ‘Gina komt zo bij u en zal u vertellen wat de dagspecials zijn.’ En toen was ze weg.

Dokter Bob ging zitten en vouwde zijn servet open. ‘Een warmtecompres, voorzichtig tegen je wangen en wenkbrauwen drukken.’

‘Sorry?’

‘Zo behandel je onderkoeling. Ik geloof namelijk dat je zojuist een ijskoude douche hebt gehad.’

Voordat Scott kon reageren verscheen er een serveerster, de enige leek het wel. Net als Deirdre McComb droeg ze een zwarte broek en een witte blouse. ‘Welkom bij Holy Frijole. Kan ik iets voor u inschenken?’

Scott bestelde cola, Bob een glas huiswijn. Daarna zette hij zijn bril op om de jonge vrouw beter te kunnen bekijken. ‘Jij bent Gina Ruckleshouse, toch? Ja, dat moet wel. Je moeder is jarenlang doktersassistente geweest in mijn praktijk. Je lijkt sprekend op haar.’

Ze glimlachte. ‘Ik heet tegenwoordig Gina Beckett, maar u hebt gelijk!’

‘Leuk om je te zien, Gina. Doe de groeten aan je moeder.’

‘Zal ik doen. Ze is overgelopen naar de andere kant en werkt tegenwoordig in een academisch ziekenhuis.’ De ‘andere kant’ was New Hampshire. ‘Ik kom zo terug om te vertellen wat de dagspecials zijn.’

Met de drankjes bracht ze ook enkele voorafjes mee en ze zette de borden met een bepaald soort eerbied op tafel. Het rook overheerlijk.

‘Wat is dit?’ vroeg Scott.

‘Vers gefrituurde bakbanaan en een salsa van knoflook, korian-

der, limoen en een groen pepertje. Met de hartelijke groeten van de chef-kok. Ze zegt dat dit eerder Cubaans is dan Mexicaans, maar ze hoopt dat het jullie er niet van zal weerhouden ervan te genieten.’

Toen Gina wegliep, leunde dokter Bob glimlachend naar voren. ‘Het lijkt erop dat degene die in de keuken staat je in elk geval wél aardig vindt.’

‘Nou, misschien ben jij wel degene die hier in het zonnetje wordt gezet. Wellicht heeft Gina net tegen Missy gezegd dat je ooit haar moeders werkgever was.’ Hoewel Scott wel beter wist... of dácht beter te weten.

Dokter Bob wiebelde zijn borstelige grijze wenkbrauwen op en neer. ‘Missy? Dus je mag haar inmiddels tutoyeren?’

‘Kom op, *doc*. Hou op.’

‘Alleen als jij belooft me niet meer “doc” te noemen. Dat haat ik. Het doet me denken aan Milburn Stone.’

‘Wie is dat?’

‘Googel dat maar als je straks thuiskomt, knul.’

Ze aten die avond hun buik rond. Het eten was dan wel vegetarisch, maar het was voortreffelijk: enchilada’s met frijole en tortilla’s die duidelijk niet uit een pakje kwamen. Terwijl ze genoten van het eten, vertelde Scott Bob over zijn akkefietje in Patsy’s Diner en over de posters met Deirdre McComb erop die binnenkort vervangen zouden worden door minder controversiële waar een aantal kalkoenen op zou prijken. Hij vroeg of Myra in dat comité zat.

‘Nee, toevallig niet. Maar ik weet zeker dat ze achter deze beslissing zou hebben gestaan.’

Daarna praatten ze verder over Scotts mysterieuze gewichtsverlies en het nog mysterieuzere feit dat hij er fysiek helemaal niet anders uitzag. En natuurlijk het állermysterieuzeste feit: dat wat hij aantrok of optilde niet weerspiegeld werd door de weegschaal.

Er kwamen nog een paar mensen binnen en het werd ineens duidelijk waarom McComb als serveerster was gekleed: ze wás ook een serveerster, althans die avond. En misschien wel elke avond. Het feit dat ze een dubbelrol had maakte de precaire financiële status van het restaurant pijnlijk duidelijk; de vrouwen waren op alles aan het beknibbelen.

Gina vroeg of de heren nog een dessert wilden. Beiden sloegen het aanbod af. 'Ik kan écht niet meer, maar geef alsjeblieft aan mevrouw Donaldson door dat het voortreffelijk was,' zei Scott.

Dokter Bob stak twee duimen omhoog.

'Dat zal ze geweldig vinden,' zei Gina. 'Ik kom zo terug met de rekening.'

Het restaurant liep snel leeg. Er waren nog maar twee stelletjes aanwezig, die inmiddels klaar waren met eten en nog een drankje dronken. Deirdre vroeg de vertrekkende gasten of de maaltijd had gesmaakt en bedankte ze voor hun komst. Ze glimlachte breed. Maar niet naar de twee heren aan het tafeltje onder het wandkleed met de kikker; ze had hun de hele avond geen blik waardig gegund.

Alsof we een besmettelijke ziekte hebben, dacht Scott.

'En je voelt je echt goed?' vroeg dokter Bob voor misschien wel de tiende keer. 'Geen hartkloppingen? Flauwtes? Extreme dorst?'

'Niets van dat al. Eigenlijk zelfs het tegenovergestelde. En wil je iets bijzonders horen?' Hij vertelde Bob dat hij de trappen van de muziekkoepeel op en af was gerend – waarbij hij het gevoel had gehad te zweven – en dat hij naderhand zijn hartslag had gemeeten. 'Het was niet een hartslag in rust, maar hij was wel heel laag. Onder de tachtig slagen per minuut. En er is nog iets anders aan de hand. Ik weet dat ik geen arts ben, maar ik weet wel hoe mijn lichaam eruitziet en ik ben helemaal geen spiermassa verloren.'

'Nog niet,' zei Bob.

'Ik denk ook niet dat dat gaat gebeuren. Ik denk dat mijn

spiermassa gewoon hetzelfde blijft maar dat alleen het gewicht dat met die massa gepaard gaat op de een of andere manier aan het verdwijnen is.’

‘Dat is van de zotte, Scott.’

‘Dat ben ik helemaal met je eens, maar het bewijs liegt er niet om. Mijn lichaam lijkt zich steeds minder aan te trekken van de zwaartekracht. En dat is toch iets om vrolijk van te worden?’

Voordat dokter Bob kon antwoorden, kwam Gina terug met de rekening. Scott ondertekende het papiertje, liet een royale fooi achter en deelde haar opnieuw mee dat het eten heerlijk was geweest.

‘Fijn om te horen. We zien u graag nog eens terug. En deel uw ervaring vooral met uw vrienden!’ Ze boog zich naar voren en ging op zachte toon verder: ‘We kunnen de clientèle héél goed gebruiken.’

Toen ze naar buiten liepen, stond Deirdre McComb niet meer bij de hostesstand, maar op de stoep onder aan de trap, waar ze naar het stoplicht bij de Tin Bridge aan het staren was. Ze draaide zich om naar Bob en glimlachte. ‘Zou ik meneer Carey even onder vier ogen mogen spreken? Een minuutje maar.’

‘Natuurlijk. Scott, ik ga aan de overkant de etalage van de boekwinkel bekijken. Toeter maar als je klaar bent om te gaan.’

Dokter Bob stak Main Street over (de straat was zoals gewoonlijk verlaten om acht uur 's avonds; de mensen hier gingen altijd vroeg naar bed) en Scott wendde zich tot Deirdre. Haar glimlach was verdwenen. Hij zag dat ze boos was. Hij had gehoopt dat hij de situatie had verbeterd door bij Holy Frijole te komen eten, maar blijkbaar had hij hem juist verergerd. Hij wist niet precies waarom, maar zoveel was in elk geval duidelijk. ‘Zit het hondengedoe u nog steeds dwars, mevrouw McComb? Want...’

‘Hoezo zou dat me dwarszitten? We laten ze nu toch uit in het park? Althans, dat proberen we. Hun lijnen raken steeds verstrikt.’

‘U mag ze gewoon uitlaten in de straat,’ zei hij. ‘Dat zei ik toen al. Zolang u hun uitwerpselen maar...’

‘Laten we ophouden over de honden.’ Haar groengrijze ogen spuwden vuur. ‘Dat onderwerp is afgesloten. Waar ik het met u over wilde hebben is uw gedrag. U hoeft namelijk niet voor ons op te komen in de plaatselijke vreetschuur en ons op die manier

weer tot het gesprek van de dag te maken. Niet nu de gemoederen eindelijk waren bedaard.'

Als u dacht dat de gemoederen waren bedaard, dan hebt u duidelijk niet gezien hoe weinig winkeliers uw poster in hun etalage hebben hangen, dacht Scott. Maar wat hij zei was: 'Patsy's Diner is het tegenovergestelde van een vreetschuur. Misschien dat het eten niet helemaal uw smaak is, maar het is een hartstikke degelijk eetcafé.'

'Degelijk of niet, daar gaat het hier niet om. Als er al iemand voor ons op moet komen, dan doe ik het zelf wel. Ik... wij vragen u niet om Sir Galahad te spelen. Al was het alleen maar omdat u een beetje te oud bent voor de rol.' Ze liet haar blik over zijn overhemd glijden. 'En een beetje te zwaar.'

Gezien Scotts huidige situatie raakte die opmerking kant noch wal, al was hij lichtelijk geamuseerd; zijzelf zou woedend worden als een man zou zeggen dat een vrouw te oud en te zwaar was om de rol van Guinevere te spelen.

'Oké,' zei hij. 'Begrepen.'

Ze leek even van haar stuk gebracht door zijn vriendelijke reactie, alsof ze had uitgehaald naar een makkelijk doelwit en het op de een of andere manier toch volledig had gemist.

'Was dat alles, mevrouw McComb?'

'Nee, nog één ding. Ik wil dat u bij mijn vrouw uit de buurt blijft.'

Dus ze wist dat hij en Missy met elkaar hadden gesproken. Nu was Scott zelf van zijn stuk gebracht. Had Missy haar vrouw verteld dat ze bij Scott langs was geweest of had ze de lieve vrede willen bewaren en gezegd dat Scott naar haar toe was gekomen? Als hij nu om verduidelijking zou vragen, zou Missy misschien in de problemen komen en dat was het laatste wat hij wilde. Hij was geen relatie-expert – zijn gestrande huwelijk was daar het bewijs van – maar hij had de indruk dat de relatie van de twee vrouwen

al onder genoeg spanning stond door de problemen die ze hadden met het restaurant. ‘Prima,’ zei hij daarom. ‘Was dat het?’

‘Ja.’ En daarna, zoals ze ook gezegd had tijdens hun eerste confrontatie, vlak voordat ze de deur in zijn gezicht had dichtgedaan: ‘Goed om u gesproken te hebben.’

Hij keek haar na terwijl ze de trap weer op liep, lenig en snel in haar zwarte broek en witte blouse. Hij zag voor zich hoe ze sierlijk en zo licht als een veertje de traptreden van de muziekkoepeel op en af zou rennen, veel sneller dan waar hij toe in staat was geweest, zelfs na bijna twintig kilo te zijn afgevallen. Wat had Mike Badalamente ook alweer gezegd? *Ik kan niet wachten om samen met haar te mogen rennen. Niet dat ik er lang van zal kunnen genieten.*

God had haar een prachtig, atletisch lichaam geschonken en Scott wenste dat ze er wat meer van zou genieten. Hij vermoedde echter dat Deirdre McComb, met haar hautaine glimlach, de laatste tijd nergens meer echt van genoot. ‘Mevrouw McComb?’

Ze draaide zich om en wachtte.

‘Ik heb echt heerlijk gegeten.’

Geen glimlach, hautain noch vriendelijk. ‘Mooi zo. Ik neem aan dat dat via Gina al bij Missy terecht is gekomen, maar ik zal uw complimenten nogmaals overbrengen. En nu u hier een keer bent geweest en hebt bewezen dat u een brave burger bent met politiek correcte opvattingen, kunt u het voortaan weer bij Patsy’s Diner houden. Ik denk dat dat voor ons allemaal beter zou zijn.’ Ze ging naar binnen.

Scott bleef even op de stoep staan. Hij voelde zich... tja, hoe voelde hij zich? Er gingen zoveel verschillende emoties door hem heen dat hij die niet onder één noemer kon scharen. Hij voelde zich gestraft. Ja. Lichtelijk geamuseerd ook. Een beetje geïrriteerd. Maar bovenal verdrietig. Deze vrouw negeerde zijn verzoeningsoffer gewoon en dat terwijl hij in de – naïeve, zo bleek – veronderstelling verkeerde dat mensen dat altijd een mooi gebaar vonden.

Dokter Bob heeft gelijk, dacht hij. Ik ben nog maar een knul. Ik weet verdomme niet eens wie Milburn Stone is.

Omdat het zo stil was op straat wilde hij liever niet toeteren, ook niet zacht, dus stak hij de straat over en ging naast Bob staan voor de etalage van de Book Nook.

‘Alles uitgepraat?’ vroeg dokter Bob.

‘Niet echt. Ze vroeg of ik uit de buurt wilde blijven van haar vrouw.’

Dokter Bob draaide zich naar hem toe. ‘Dan moet je dat maar doen.’

Scott bracht zijn vriend naar huis en was dankbaar dat dokter Bob het tripje niet gebruikte om hem ervan te overtuigen om aan te kloppen bij een ziekenhuis of NASA. In plaats daarvan bedankte Bob hem bij het uitstappen voor de leuke avond en vroeg of hij hem op de hoogte wilde houden.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Scott. ‘We zijn inmiddels partners in crime.’

‘Klopt. Dat brengt me op het volgende: ik vroeg me af of je het leuk vindt om zondag langs te komen. Myra is dan nog bij haar zus en we zouden dus de Patriots-wedstrijd in de woonkamer kunnen kijken in plaats van in mijn armzalige mancave. Ook zou ik graag je afmetingen willen noteren, zodat we het de komende tijd kunnen bijhouden. Zie je dat zitten?’

‘De wedstrijd zie ik zitten, de afmetingen niet,’ antwoordde Scott. ‘Tenminste, voor nu. Is dat goed?’

‘De keuze is aan jou,’ antwoordde dokter Bob. ‘Ik heb echt heerlijk gegeten. Ik heb het vlees geen seconde gemist.’

‘Ik ook niet,’ beaamde Scott, al was dat niet helemaal waar. Eenmaal thuis maakte hij nog een boterham met salami en mosterd voor zichzelf. Toen kleepte hij zich uit en ging op de weegschaal staan. Hij wilde niet dat dokter Bob zijn afmetingen zou bijhouden, omdat hij hem dan waarschijnlijk ook elke keer zou

willen wegen en zijn spiermassa zou willen beoordelen. En Scott had een voorgevoel – of misschien was het een diepe kennis van zijn fysieke gesteldheid – dat bleek te kloppen. Die ochtend had hij net iets meer dan 91 kilo gewogen. Nu, na een grote avondmaaltijd gevolgd door een flinke snack, stond de teller op 90 kilo.

Het proces was aan het versnellen.

Het was een prachtige oktobermaand in Castle Rock, met hoge temperaturen en strakblauwe luchten. De progressieve minderheid schoof die verschijnselen op de opwarming van de aarde, de wat conservatievere meerderheid noemde het een stralende oude-wijvenzomer die al veel te snel gevolgd zou worden door een gure winter; ze moesten er dus van genieten zolang het kon. Voortuinen werden versierd met pompoenen, achter woonkamerramen dansten zwarte katten en skeletten en jonge halloweenvierdertjes werd op school op het hart gedrukt om vooral op de stoep te blijven zodra de grote avond aanbrak en alleen verpakt snoepgoed aan te nemen. De leerlingen van de middelbare school gingen verkleed naar hun jaarlijkse halloweenbal in de gymzaal. Er was een plaatselijk garagebandje genaamd Big Top opgetrommeld voor het feestje, dat zichzelf voor de gelegenheid had omgedoopt tot Pennywise and the Clowns.

Zijn etentje met Bob was een week of twee geleden en Scott was sindsdien blijven afvallen. Het proces versnelde zich gestaag. Hij woog nu 81 kilo, wat betekende dat hij inmiddels een kilo of dertig was afgevallen. Toch bleef hij zich kiplekker voelen. Fantastisch zelfs. Op de middag van de eenendertigste reed hij naar de drogist in de nieuwe winkelstraat en sloeg daar meer snoep in dan hij waarschijnlijk nodig zou hebben. Op Castle View bleef het namelijk altijd rustig met Halloween (dat was al zo sinds de Suicide Stairs jaren geleden waren ingestort), maar wat hij niet zou

slijten aan de verklede bedelaartjes zou hij zelf wel opeten. Een van de voordelen van zijn merkwaardige aandoening, naast het feit dat hij zoveel extra energie had, was dat hij alles kon eten wat los en vast zat zonder zelf een rollade te worden. Hij dacht dat al die ongezonde vetten zijn cholesterol wel móésten beïnvloeden, maar toch had hij niet het idee dat dat gebeurde. Ondanks de misleidende vetrol die over zijn broekrand hing, voelde hij zich fitter dan ooit, en ook mentaal gezien ging het zelfs nog beter met hem dan in de tijd dat hij nog dolgelukkig was geweest met Nora Kenner.

Daarbij was zijn opdrachtgever, de warenhuisketen, erg te spreken over zijn werk en er (ten onrechte, vreesde Scott) van overtuigd dat de verschillende websites die hij voor hen had ontwikkeld hun winkel zouden transformeren in een koopwalhalla. Hij had een cheque van ze ontvangen ter waarde van 582.674,50 dollar. Voordat hij hem ging innen bij de bank, maakte hij er een foto van. Hier zat hij dan, in zijn studeerkamer in een klein plaatsje in Maine, stinkend rijk te zijn.

Hij had Deirdre en Missy sinds de bewuste avond in hun restaurant twee keer van een afstandje zien hardlopen in het park met Dee en Dum aangelijnd aan twee lange riemen, iets waar de honden niet al te blij mee leken. Verder was hij ze niet meer tegengekomen.

Toen Scott terugkwam met zijn boodschappen liep hij zijn tuinpad op. Halverwege week hij uit en beende naar de iep in zijn voortuin. De blaadjes waren inmiddels verkleurd, maar omdat de herfst zo warm was, hingen de meeste nog aan de boom. Ze ritselden zachtjes. De laagste tak hing zo'n twee meter boven zijn hoofd en zag er aanlokkelijk uit. Hij liet de tas met het snoepgoed vallen, strekte zijn armen, boog door zijn knieën en sprong. Hij wist de tak met gemak vast te grijpen, iets waar hij een jaar geleden niet toe in staat zou zijn geweest. Scotts spiermassa was nog steeds niet afgenomen; zijn spieren dachten nog altijd een man van 110 kilo

te moeten ondersteunen. Het deed hem denken aan van die oude televisiebeelden waarop astronauten gigantische sprongen maken op de maan.

Hij liet zich weer op het gras vallen, pakte de boodschappentas en liep naar de veranda. Maar in plaats van de traptreden op te lopen, boog hij weer door zijn knieën en sprong in één keer helemaal naar boven.

Het was een eitje.

Hij zette een kom met het snoepgoed bij de voordeur. Daarna liep hij naar zijn studeerkamer. Hij zette zijn computer aan, maar klikte niet een van de vele werkbestanden op zijn bureaublad aan. In plaats daarvan opende hij de kalender en bladerde naar het komende jaar. De data waren zwart gekleurd, behalve in het geval van feestdagen of als hij een afspraak had. Dan waren ze rood. Scott had maar één afspraak gepland staan voor het volgende jaar, op 3 mei. De omschrijving – één woord, ook in het rood – luidde: NUL. Toen hij de afspraak verwijderde, werd 3 mei weer zwart. Hij klikte 31 maart aan en typte NUL in. Hij vermoedde namelijk dat dat de dag was dat zijn gewicht helemaal op zou raken, tenzij het proces zich zou blijven versnellen. Wat mogelijk was. In de tussentijd was hij van plan om zo veel mogelijk van het leven te blijven genieten. Scott vond dat hij dat aan zichzelf verplicht was. Hoeveel terminaal zieke mensen konden per slot van rekening zeggen dat ze zich kiplekker voelden? Soms dacht hij terug aan een van de mantra's die Nora had geleerd bij AA: 'Je moet je niet vastklampen aan het verleden, maar je concentreren op de toekomst.'

Hij vond dat een toepasselijke mantra voor zijn huidige situatie.

De eerste verklede halloweenvierders belden rond vier uur aan en de laatste arriveerden net na zonsondergang. Er kwamen spoken en kwelgeesten langs, superhelden en *stormtroopers*. Eén kind had zich heel grappig uitgedost als blauw-witte brievenbus, met zijn ogen achter de gleuf verstopt. Scott gaf alle kinderen twee chocoladereepjes, maar de brievenbus kreeg er drie omdat hij zo'n origineel kostuum had. De jongere kinderen werden vergezeld door hun ouders; de laatkomers, die wat ouder waren, kwamen veelal alleen.

De laatste twee, een jongen en een meisje, die – zo te zien – verkleed waren als Hans en Grietje, belden net na halfzeven aan. Scott gaf ze allebei een handje snoep zodat ze geen halloweenfratsen met hem zouden uithalen (hoewel kinderen van een jaar of negen, tien meestal niet zo fratserig waren) en vroeg of er nog andere kinderen rondliepen in de buurt.

'Nee,' antwoordde de jongen. 'Volgens mij zijn we de laatsten.' Hij porde het meisje met zijn elleboog. 'Omdat zij zo nodig urenlang haar haar moest doen.'

'Wat hebben jullie van mijn burens gekregen?' vroeg Scott terwijl hij naar het huis van McComb en Donaldson wees. 'Iets lekkers?' Hij dacht dat Missy misschien wel speciale halloweentraktaties had gemaakt, zoals worteltjes gedipt in chocola of iets in die trant.

Het meisje rolde met haar ogen. 'Mama zei dat we daar niet

mochten aanbellen omdat die mevrouwen niet aardig zijn.’

‘Het zijn lesbians,’ vulde de jongen aan. ‘Dat zei papa.’

‘Ah,’ zei Scott. ‘Lesbians. Ik snap het. Nou, wees voorzichtig onderweg terug naar huis. Op de stoep blijven, hè.’

De kinderen gingen weer op pad, ieder met een tas vol mierzoet snoepgoed in de hand. Scott deed de voordeur dicht en wierp een blik in de snoepkom. Hij zat nog halfvol. Hij dacht een stuk of zestien à achttien bezoekers te hebben gehad. Hij vroeg zich af hoeveel bezoekers McComb en Donaldson hadden gehad. Misschien wel geen.

Hij liep naar de woonkamer, zette het nieuws aan, kreeg een vrolijk filmpje van halloweenvierders in Portland voorgeschoteld en zette toen de tv weer uit.

Niet-aardige mevrouwen, hoorde hij de kinderen weer zeggen. *Lesbians. Dat zei papa.*

Hij kreeg ineens een geweldige ingeving. Soms gebeurde dat: dan kwam er uit het niets een bijna volledig uitgedacht plan in hem op, waar – op een aantal kleine details na – bijna niks meer aan veranderd hoefde te worden. Geweldige ideeën waren natuurlijk niet per definitie góede ideeën, maar hij was van plan om dit plan gewoon ten uitvoer te brengen en het vanzelf wel te merken.

‘Trakteer jezelf op iets leuks,’ zei hij, en hij schoot in de lach. ‘Trakteer jezelf op iets leuks voordat je wegwijnt en wegdrijft. Want waarom niet? Waarom niet, verdomme?’

De volgende ochtend liep Scott om negen uur het Castle Rock Rec Department binnen met een briefje van vijf in zijn hand. Aan de inschrijftafel voor de Turkey Trot zaten Mike Badalamente en Ronnie Briggs, de bouwvakker die Scott voor het laatst had gezien in Patsy's Diner. Achter hen, in de sportzaal, was een amateur-basketbalwedstrijd bezig; het ene team droeg t-shirts, het andere speelde met ontbloot bovenlijf.

'Hé, Scotty!' zei Ronnie. 'Hoe gaat-ie, man?'

'Goed hoor,' antwoordde Scott. 'Met jou?'

'Top!' riep Ronnie uit. 'Topper dan top, hoewel mijn uren in de bouw wel zijn teruggebracht. Ik heb je al een tijdje niet op onze pokeravond gezien.'

'Ik heb het nogal druk met werk, Ronnie. Ben bezig met een groot project.'

'Oké. Hé, nog even over dat akkefietje bij Patsy's Diner laatst...'
Ronnie keek beschaamd. 'Sorry daarvoor, man. Trevor Yount heeft een grote mond en als hij hem eenmaal opentrekt durft niemand meer tegen hem in te gaan uit angst een bloedneus te worden geslagen.'

'Het is al goed, zand erover. Hé Mike, kan ik me inschrijven voor de wedstrijd?'

'Jazeker,' antwoordde Mike. 'Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Je kunt me achteraan gezelschap houden, bij de kinderen, de oudjes en de hardlopers zonder conditie. We hebben zelfs een blinde

deelnemer dit jaar. Hij is van plan om de wedstrijd uit te lopen onder begeleiding van zijn blindengeleidehond.'

Ronnie leunde over de tafel naar voren en gaf een paar klopjes op Scotts buik. 'En maak je hier geen zorgen om, mijn beste Scotty, want om de drie kilometer staat er een hulpverlener en bij de finish zelfs twee. Mochten je luchtwegen het begeven, dan hebben ze je zo weer aan de praat.'

'Goed om te weten.'

Scott betaalde de vijf dollar en ondertekende een verklaring waarin stond dat de gemeente niet verantwoordelijk kon worden gehouden voor ongelukken of medische problemen die hem zouden overkomen tijdens de wedstrijd. Ronnie schreef een bonnetje voor hem uit en Mike gaf hem een kaart van het parcours en een sticker met zijn wedstrijdnummer erop. 'Gewoon de achterkant eraf halen en hem op je T-shirt plakken voordat de wedstrijd begint. Je moet van tevoren even je naam opgeven bij een van de medewerkers aan de start zodat ze je kunnen afstrepen en dan ben je klaar voor de start.'

Scott had het nummer 371 toegewezen gekregen, en dat met nog drie weken te gaan. Hij floot. 'Dat ziet er goed uit qua aantal deelnemers, vooral als dit allemaal volwassen inschrijvingen zijn.'

'Niet allemaal,' zei Mike, 'maar de meeste inderdaad wel. Als we naar vorig jaar kijken, kunnen we zo'n acht- à negenhonderd lopers verwachten. Heel New England komt op deze wedstrijd af. Joost mag weten waarom, maar onze onbenullige Turkey Trot is blijkbaar een grote happening. Mijn kinderen zouden zeggen dat we viral zijn gegaan.'

'De mooie omgeving,' zei Ronnie. 'Daar komen ze op af. En op de heuvels, met name Hunter's Hill. En vergeet niet dat de winnaar ook de lampjes in de kerstboom op het plein mag aandoen.'

'Alle kraampjes langs de weg zijn in handen van het Rec,' zei Mike. 'Dat is wat mij betreft het beste nieuws. Ik heb het hier over

hotdogs, popcorn, frisdrank en warme chocolademelk.’

‘Maar helaas geen bier,’ zei Ronnie droevig. ‘Ze hebben dit jaar opnieuw tegen gestemd. Net als in het casino.’

En de lesbies, dacht Scott. Daar hebben ze ook tegen gestemd, al dan niet in het stemlokaal. Het stadsmotto lijkt te luiden: ‘Als je je niet kunt gedragen zoals wij dat willen, dan kun je maar beter direct vertrekken.’

‘Is Deirdre McComb nog steeds van plan om mee te lopen?’ vroeg Scott.

‘Jazeker,’ antwoordde Mike. ‘En ze heeft haar oude nummer gekregen: 19. We hebben het speciaal voor haar apart gehouden.’

Scott vierde Thanksgiving met Bob en Myra en twee van hun vijf volwassen kinderen die op rijafstand woonden. Scott schepte twee keer op en raakte daarna verzeild in een fanatiek potje tikkertje met de kleinkinderen in Bobs grote achtertuin.

‘Hij krijgt nog een hartaanval na die grote maaltijd van daar-net,’ zei Myra.

‘Nee hoor,’ zei dokter Bob. ‘Hij is zich aan het voorbereiden op de grote wedstrijd morgen.’

‘Nou, als hij morgen ook maar iets harder rent dan op jog-tempo, dan krijgt hij wél een hartaanval,’ zei Myra terwijl ze Scott achter een van haar lachende kleinkinderen aan zag rennen. ‘Dit bewijst maar weer eens dat mannen van middelbare leeftijd al hun verstand verliezen.’

Scott kwam die avond moe maar voldaan thuis en keek uit naar de Turkey Trot die de volgende dag zou plaatsvinden. Voordat hij naar bed ging, stapte hij op de weegschaal en zag tot zijn niet zo grote verbazing dat hij inmiddels 64 kilo woog. Hij verloor op dit moment nog net geen kilo per dag, nog niet, maar dat zou vast en zeker nog gaan gebeuren. Hij zette zijn computer aan en verplaatste Nuldag naar 15 maart. Hij was bang, en dat was ook niet meer dan logisch, maar tegelijkertijd was hij nieuwsgierig. En nog iets anders. Vrolijk? Was dat het? Ja. Anderen zouden het misschien gestoord vinden, maar hij was absoluut vrolijk. Hij voelde zich op de een of andere manier uitverkoren. En dokter Bob zou

dát idee waarschijnlijk gestoord vinden, maar Scott meende het serieus. Waarom zou hij zich rot voelen over iets wat hij niet kon veranderen? Waarom zou hij het niet gewoon omarmen?

Hij ging naar bed en werd pas weer wakker toen de wekker ging.

Half november was het ineens een paar dagen koud geweest, zo koud zelfs dat de weilanden en gazons waren bevroren, maar op de nevelige vrijdagochtend na Thanksgiving was het warm voor de tijd van het jaar. Charlie Lopresti van Channel 13 voorspelde later op de dag regen, misschien zelfs hoosbuien, maar de toeschouwers noch de deelnemers lieten daardoor hun grote dag in Castle Rock verpesten.

Scott trok zijn oude tennisbroek aan en kwam om kwart voor acht aan bij het Rec Department, ruim een uur voordat de Trot van start zou gaan. Er stond al een enorme menigte te wachten. De meeste hardlopers hadden zich in dichtgeritste capuchonvesten gestoken (die later op verschillende plekken langs het parcours gedumpt zouden worden zodra hun spieren eenmaal warm waren). De linkerrij, waar een bordje met de tekst *LOPERS VAN BUITEN HET DORP* hing, was heel lang. De rechterrij, met het bordje *INWONERS VAN CASTLE ROCK*, was gelukkig maar kort. Scott verwijderde de achterkant van de sticker met zijn startnummer en plakte het op zijn t-shirt, boven zijn bedrieglijke bolle buik. Even verderop was de middelbareschoolfanfare bezig zijn instrumenten te stemmen.

Patsy Dinero, de eigenaresse van Patsy's Diner, streepte zijn naam af en wees hem naar de hoek van het gebouw, waar View Drive begon en de wedstrijd van start zou gaan. 'Aangezien je van hier bent, zou je stiekem naar voren kunnen dringen,' zei Patsy,

‘maar dat is niet erg netjes. Blijf maar bij je driehonderd dorpsgenoten staan.’ Ze wierp een blik op zijn middel. ‘Bovendien zul je gauw genoeg achteraan komen te rennen met de kindjes.’

‘Au,’ zei Scott.

Ze glimlachte. ‘Tja, de waarheid is nu eenmaal hard. Al die hamburgers met spek en kaasmeletten gaan een mens niet in de kouwe kleren zitten. Denk daar maar aan als je pijn op je borst krijgt.’

Terwijl Scott koers zette naar de steeds groter wordende groep dorpsgenoten die zich al had gemeld, bestudeerde hij het kaartje. De route liep grofweg in een lus. De eerste drie kilometer voerden van View Drive naar Route 117. De brug over de Bowie-rivier vormde precies het midden. Daarna voerde het parcours over Route 119, een weg die overging in Bannerman Road zodra je de dorpsgrens overging. In de tiende kilometer beklom je Hunter’s Hill, de heuvel die ook wel bekendstond als De Schrik van Iedere Hardloper; hij was zo steil dat kinderen ervanaf konden sleeën als het had gesneeuwd, waarbij ze altijd angstvallig veel snelheid vergaarden, maar toch relatief veilig bleven tussen de dicht besneeuwde berm. De laatste twee kilometer zouden de lopers door Main Street rennen, waar toeschouwers aan de zijlijn zouden staan juichen en cameraploegen van de drie televisiezenders die Portland rijk was mooie beelden zouden schieten.

Mensen praatten, lachten en dronken koffie of warme chocolademelk en iedereen scharrelde rond in groepjes. Iedereen behalve Deirdre McComb, die er onnatuurlijk lang en prachtig uitzag in haar korte blauwe broek en haar sneeuw witte Adidas-sneakers. Ze had haar startnummer, 19, links op haar felrode t-shirt geplakt, vlak boven haar borst, zodat de print van het shirt zichtbaar bleef. Op de voorkant stond een empanada afgebeeld en daaronder de tekst HOLY FRIJOLE CARBINE STREET 142.

Het was logisch dat ze reclame wilde maken voor het restaurant,

maar dacht ze echt dat het iets zou uithalen? Scott dacht dat ze beter moest weten. Ze wist toch zeker wel dat 'haar' poster was vervangen door een minder controversiële? In tegenstelling tot de man die de wedstrijd zou uitlopen met zijn blindengeleidehond (Scott had hem aan de start een interview zien geven) was ze niet blind. Het verbaasde hem overigens niet dat ze niet had gedacht 'stik er maar in' en uit de wedstrijd was gestapt; hij had een sterk vermoeden waarom ze vandaag meerende. Het was haar beurt om een rake klap uit te delen.

En gelijk heeft ze, dacht hij. Ze wil ze allemaal verslaan; de mannen, de vrouwen, de kinderen en de blinde man met zijn hond. Ze wilde dat het hele plaatsje zou toekijken hoe een lesbische vrouw, een getrouwde lesbische vrouw, de lampjes in de kerstboom zou aandoen.

Hij vermoedde dat ze wel wist dat het gedaan was met het restaurant en misschien was ze er zelfs wel blij om, misschien kon ze niet wachten om Castle Rock achter zich te laten, maar voordat zij en haar vrouw zouden vertrekken, wilde ze haar dorpsgenoten per se laten zien dat ze haar niet klein konden krijgen, ze zou ervoor zorgen dat ze dat voor altijd zouden onthouden. Ze hoefde niet eens een toespraak te houden, ze kon daar gewoon staan met die hautaine glimlach van haar, de glimlach die zei: 'Tabee, provinciale, zelfingenomen klootzakken. Goed om jullie gesproken te hebben.'

Ze was haar spieren aan het losmaken. Eerst bracht ze haar ene been naar achteren en pakte de enkel beet, daarna het andere. Scott hield halt bij een kraampje met drankjes (gratis voor deelnemers, één dollar voor toeschouwers) en bestelde twee koffie. Voor het tweede bekertje legde hij een dollar neer. Toen liep hij op Deirdre McComb af. Hij had geen kwade bedoelingen noch romantische gevoelens van welke aard dan ook, maar hij was een man en dus kon hij niet anders dan haar flexibele lichaam bewon-

deren terwijl zij zich rekte en strekte en in vervoering naar de lucht bleef staren, waar helemaal niets te zien was behalve loodgrijze bewolking.

Ze is tot zichzelf aan het komen, dacht hij. Zich aan het voorbereiden, misschien niet op haar laatste wedstrijd ooit, maar wel op de laatste waar echt iets van afhangt.

‘Dag,’ zei hij. ‘Ik ben het. De besmettelijke ziekte.’

Ze liet haar been abrupt los en keek hem aan. De welbekende glimlach verscheen op haar gezicht. Ze was zo voorspelbaar. Het was haar wapen. Achter die glimlach ging misschien wel iemand schuil die zowel gekwetst was als boos, maar ze had zich voorgenomen dat niemand ooit die kant van haar te zien zou krijgen. Behalve Missy dan misschien. Die vanochtend nergens te bekennen was.

‘Welwel, als het meneer Carey niet is,’ zei ze. ‘Inclusief startnummer. En bierbuik, en ik geloof dat hij zelfs nog in omvang is toegenomen ook.’

‘Bedankt voor het compliment,’ zei hij. ‘Hoe weet u dat ik niet gewoon een kussen onder mijn t-shirt heb gestopt om mensen op het verkeerde been te zetten?’ Hij bood haar een van de bekertjes aan. ‘Koffie?’

‘Nee, ik heb vanochtend om zes uur havermoutpap en een halve grapefruit op. Dat is alles wat ik eet tot ik halverwege ben. Daar zal ik bij een van de kraampjes een glas cranberrysap drinken. En als u het niet erg vindt, zou ik nu graag mijn rek- en strekoefeningen en meditatie af willen maken.’

‘Wacht heel even,’ zei Scott. ‘Ik ben niet naar u toegekomen om u een bekertje koffie aan te bieden. Ik wist namelijk dat u het niet zou aannemen. Ik wilde graag een weddenschap aangaan.’

Ze hield haar rechterenkel in haar linkerhand en stond op het punt om hem naar achteren te strekken. Toen liet ze wederom abrupt haar voet los en keek hem aan alsof er een hoorn uit zijn

voorhoofd groeide. ‘Waar hebt u het in vredesnaam over? En hoe vaak moet ik u nog vertellen dat ik niet zit te wachten op uw inspanningen om... hoe zal ik het zeggen... vriendschap te sluiten?’

‘Er zit een groot verschil tussen vriendschap sluiten en gewoon aardig zijn, dat zult u toch zelf ook wel snappen? Tenminste, dat zou u snappen als u niet altijd meteen in de verdediging zou schieten.’

‘Dat dóé ik helemaal niet...’

‘Maar ik neem aan dat u zo uw redenen hebt om een verdedigende houding aan te nemen, dus laten we daar verder niet over bakkeleien. Mijn voorstel is simpel. Als u vandaag wint, dan zal ik u nooit meer lastigvallen, ook niet over uw honden. U mag ze dan gewoon weer in de straat uitlaten, en als ze op mijn gazon poepen, zal ik de uitwerpselen zonder morren opruimen.’

Ze keek hem ongelovig aan. ‘Áls ik win? Áls?’

Hij negeerde haar. ‘Als ik vandaag echter zou winnen, dan zijn u en Missy verplicht om een keer bij me te komen eten. Ik zal een vegetarische maaltijd bereiden. Als ik een beetje mijn best doe, kan ik heus lekker koken. We zullen een fles wijn opentrekken en rustig met elkaar praten. Het ijs breken, of een poging doen tot. We hoeven echt geen vrienden te worden, dat verwacht ik ook helemaal niet. Het is namelijk niet makkelijk om tot bekrompen mensen door te dringen...’

‘Ik bén helemaal niet bekrompen!’

‘... maar misschien kunnen we goede burens worden. Dan kan ik met een gerust hart een keer een kopje suiker bij u komen lenen en u een pakje boter bij mij, zoiets. En als geen van ons mocht winnen, dan laten we het hierbij. Dan blijft alles gewoon bij het oude.’

Totdat de deuren van jullie restaurant voorgoed sluiten en jullie met de noorderzon vertrekken, dacht hij bij zichzelf.

‘Even voor de goede orde. U wedt dat u mij vandaag kunt ver-

slaan? Ik ga nu even heel eerlijk zijn, meneer Carey. Uw postuur vertelt mij dat u een typische blanke Amerikaanse man bent die te veel eet en te weinig beweegt. Als u straks alles geeft, eindigt u nog met kramp in uw kuit, rugpijn of zelfs een hartaanval. U zult me vandaag niet verslaan. Niemand zal me vandaag verslaan. Dus als u nu alstublieft weg zou willen gaan, dan kan ik me voorbereiden op de wedstrijd.'

'Oké,' zei Scott. 'Ik snap het. U durft de weddenschap niet aan te gaan. Dat dacht ik eigenlijk al.'

Ze was haar andere been nu aan het strekken, maar liet hem weer los uit haar greep. 'Jezusmina. Oké. We hebben een deal. Laat u me dan nu met rust?'

Glimlachend stak Scott zijn hand uit. 'We moeten er wel op schudden, want als u dan terugkrabbelt, kan ik het u inwrijven zonder dat u er iets van kunt zeggen.'

Ze snoof, maar schudde hem toch krachtig de hand. En voor één seconde, een nanoseconde eigenlijk, zag hij een oprechte glimlach over haar gezicht trekken. Het was maar een momentopname, maar hij zag direct dat haar echte glimlach beeldschoon moest zijn. 'Super,' zei hij. En toen voegde hij eraan toe: 'Goed om u gesproken te hebben.' Toen zette hij koers naar het startvak waar de nummers 300 zich verzameld hadden.

'Meneer Carey?'

Hij draaide zich om.

'Waarom is dit zo belangrijk voor u? Tast ik... tasten wij op de een of andere manier uw mannelijkheid aan, of zo?'

Nee, ik doe dit omdat ik volgend jaar doodga, dacht hij bij zichzelf, en omdat ik in elk geval één vervelende situatie netjes afgehandeld wil hebben voordat dat gebeurt. Mijn huwelijk valt niet meer te redden, en wat betreft die websites voor de warenhuisketen... Die lui begrijpen gewoon niet dat hun volledige assortiment uit de oudheid stamt.

Maar hij vertelde haar dit allemaal niet. Ze zou het toch niet begrijpen. Hoe kon ze het begrijpen als hij het zelf niet eens begreep? 'Het is gewoon belangrijk. Punt.' En toen liep hij weg.

Om tien over negen, wat maar een beetje te laat was, stapte de burgemeester, Dusty Coughlin, naar voren om de hardlopers toe te spreken; het waren er meer dan achthonderd en ze vormden met zijn allen een rij van bijna vierhonderd meter. In zijn ene hand hield hij een startpistool en in zijn andere een megafoon. De renners met de lagere startnummers, waartoe Deirdre McComb behoorde, stonden helemaal vooraan. In zijn eigen startvak, met de nummers 300, werd Scott omringd door mannen en vrouwen die hun armen aan het losschudden waren, diep ademhaalden en de laatste happen van hun eiwitrepen naar binnen stonden te werken. Hij kende ze bijna allemaal. De vrouw links van hem, die haar groene zweetband rechtstrok, was de eigenaresse van de plaatselijke meubelwinkel.

‘Succes, Milly,’ zei hij.

Ze grijnsde en stak haar duim omhoog. ‘Jij ook.’

Coughlin bracht de megafoon naar zijn mond. ‘WELKOM BIJ ALWEER DE VIJFENVEERTIGSTE EDITIE VAN DE TURKEY TROT! ZIJN JULIE ER KLAAR VOOR?’

De menigte riep eenstemmig ‘ja’. Een van de leden van de middelbareschoolfanfare blies een riedeltje op zijn trompet.

‘MOOI ZO! KLAAR VOOR DE START...?’ De burgemeester, die zijn formele glimlach had opgezet, richtte het startpistool en haalde de trekker over. De knal leek te weerkaatsen tegen de laaghangende bewolking. ‘... AF!’

De renners die vooraan stonden gingen soepel van start. Deirdre was gemakkelijk te spotten in haar felrode t-shirt. De overige hardlopers stonden hutjemutje op elkaar en hadden juist verre van een soepele start. Een paar van hen vielen en moesten overeind worden geholpen. Milly Jacobs werd naar voren geduwd en botste tegen twee mannen op in wielrenbroekjes en een petje achterstevoren op hun hoofd. Scott greep haar bij haar arm zodat ze haar evenwicht kon hervinden.

‘Dank je,’ zei ze. ‘Dit is de vierde keer dat ik meedoe en aan de start gaat het altijd zo. Alsof ze de deuren naar een rockconcert opengooien.’

De mannen in de wielrenbroekjes zagen een opening ontstaan. Een voor een passeerden ze Mike Badalamente en een drietal vrouwen dat al pratend en lachend meejogde, en weg was het duo.

Scott haalde Mike in en zwaaide naar hem. Mike stak zijn hand op, bracht hem toen naar zijn hartstreek en sloeg daarna een kruisje.

Iedereen is ervan overtuigd dat ik straks een hartaanval krijg, dacht Scott. Ik mag dan om de een of andere vage reden wel afvallen, maar is het dan te veel gevraagd om me daarnaast een wat gespierder lichaam te geven?

Milly Jacobs – bij wie Nora ooit hun eethoek had aangeschaft – grijnsde zijdelings naar hem. ‘Het eerste halfuurtje is het nog leuk. Daarna wordt het minder leuk. En dáárna, rond het achtkilometerpunt, is het een hel. Zodra je dat hebt overleefd, heb je soms even wind mee. Soms.’

‘Soms?’ vroeg Scott.

‘Ja. Ik hoop dat dat dit jaar ook het geval is. Het zou fijn zijn als ik de wedstrijd kon uitlopen. Dat is me tot nu toe maar één keer gelukt. Leuk om je gezien te hebben, Scott!’ En met die woorden versnelde ze en rende bij hem vandaan.

Tegen de tijd dat hij zijn eigen huis op View Drive passeerde,

had de menigte zich meer uitgespreid en had hij wat meer ademruimte. Hij rende in een pittig tempo, maar tot nu toe hield hij het makkelijk vol. Hij wist dat deze eerste kilometer in principe niets over zijn uithoudingsvermogen zei, omdat het allemaal bergafwaarts was, maar tot nu toe had Milly gelijk: dit was leuk. Hij was nog niet buiten adem en voelde zich goed. Voor nu was dat voldoende.

Hij haalde een paar lopers in, maar niet veel. Hij werd juist zelf ingehaald, soms door starters uit het 500- en 600-vak, en één keer zelfs door een snelheidsduivel bij wie het nummer 721 op zijn t-shirt prijkte. Deze grapjas had een propellertje aan zijn pet bevestigd dat wild ronddraaide. Scott had geen enkele haast, tenminste, nog niet. Op de rechte stukken zag hij Deirdre rennen, een paar honderd meter bij hem vandaan. Ze was niet te missen in haar rode shirt en blauwe short. Ze nam haar tijd. Er liepen nog minstens tien mensen voor haar uit, misschien wel twintig, en dat verbaasde Scott niet. Dit was niet haar eerste hardlooppwedstrijd en in tegenstelling tot de meeste amateurs zou zij vast en zeker een zorgvuldig doordacht plan hebben. Scott vermoedde dat ze tot de achtste of negende kilometer de anderen het tempo zou laten bepalen, waarna ze hen een voor een zou inhalen en zodoende rond Hunter's Hill aan kop zou liggen. Misschien zou ze om de boel spannend te houden zelfs wel wachten met haar eindsprint totdat ze weer in het centrum waren, maar hij dacht van niet. Ze wilde de winst natuurlijk niet per ongeluk aan haar voorbij laten gaan.

Hij werd zich bewust van zijn lichte stappen en sterke benen en moest de neiging onderdrukken om vaart te maken. Hou het rode shirt in zicht, zei hij tegen zichzelf. Zij weet wat ze doet, dus laat haar jou leiden.

Op de kruising van View Drive en Route 117 passeerde Scott een oranje bordje met de opdruk 3K. Voor hem rende het duo met de wielrenbroekjes, beiden aan weerszijden van de gele middenstreep.

Ze haalden een stel tieners in en Scott daarna ook. De tieners leken misschien goed in vorm, maar ze waren flink buiten adem. Terwijl hij hen passeerde hoorde hij een van hen hijgen: ‘Laten we ons nou echt inhalen door die ouwe dikzak?’ Ze versnelden hun pas en haalden Scott aan weerszijden in. Beiden kregen bijna geen lucht meer. ‘Zie je later, gast!’ hijgde er één.

‘O, jazerker,’ riep Scott hun glimlachend na. Hij vloog over de weg, het rennen kostte hem nog steeds geen enkele moeite. Zijn ademhaling bleef rustig en zijn hartslag ook, en waarom ook niet? Hij woog bijna vijftig kilo minder dan zijn buitenkant deed voorkomen, en dat was nog niet eens het mooiste. Het mooiste was dat zijn spiermassa er nog steeds van overtuigd was een man van 110 kilo te moeten dragen.

Route 117 maakte een dubbele bocht en voerde daarna langs de Bowie-rivier, een ondiep stroompje dat rustig over een stenen bedding kabbelde. Scott vond dat het mooiste geluid dat hij ooit had gehoord. De nevelige lucht die hij diep inademde had nog nooit zo lekker gesmaakt en de talloze grote dennenbomen langs weerszijden van de weg hadden er nog nooit zo mooi uitgezien. Hij kon de bomen ruiken; doordringend, fris en op de een of andere manier groen. Met elke teug lucht leek zijn longinhoud groter te worden en hij moest oppassen dat hij niet te veel zou versnellen.

Ik ben zo blij dat ik leef om deze dag mee te maken, dacht hij.

Vlak voor de ingang van de tunnel die over de rivier spande, zag hij weer een oranje bordje, deze keer met de opdruk 6K. Daarachter stond een groot bord met de tekst JULIE ZIJN HALVERWEGE! Het geroffel van neerkomende voeten in de tunnel klonk – voor Scott althans – net zo mooi als een drumsolo van Gene Krupa. Boven hen, onder het dak, scheerden zwaluwen zenuwachtig heen en weer. Eén vogel vloog letterlijk in zijn gezicht. Scott voelde hoe de vleugel zijn wenkbrauw raakte en hij schoot in de lach.

Aan het einde van de tunnel zat een van de mannen met de

wielrenbroekjes aan op een vangrail naar adem te happen en zijn verkrampte kuit te masseren. Hij keek niet op toen Scott en de andere hardlopers hem passeerden. Op het punt waar Route 117 overging in Route 119 stonden groepjes renners verzameld rond een tafel met drankjes. Ze sloegen papieren bekertjes water en sportdrank achterover voordat ze verder renden. Een stuk of acht, negen anderen die waren opgebrand tijdens de eerste zes kilometer lagen verspreid over het gras. Het deed Scott deugd om Trevor Yount – de stierennek met wie hij de aanvaring had gehad in Patsy's Diner – daar te zien liggen.

Hij passeerde het welkomstbord van Castle Rock, waar Route 119 overging in Bannerman Road. Die straat was vernoemd naar de langst dienende sheriff die het plaatsje had gekend; de pechvogel was in een achterafstraatje aan zijn einde gekomen. Het was tijd om het tempo op te voeren en terwijl Scott het oranje 8κ-bordje passeerde, schakelde hij terug van de derde naar de tweede versnelling. Geen probleem. De lucht voelde heerlijk fris aan op zijn warme, goed doorbloede huid, alsof hij in een zijden doek was gewikkeld, en hij genoot van het gebons van zijn hart – dat betrouwbare locomotiefje – in zijn borstkas. Aan weerszijden van de weg doken nu huizen op. Op de gazons stonden talloze mensen spandoeken omhoog te houden en foto's te maken.

Hij kwam Milly Jacobs weer tegen. Ze rende stevig door, al had ze haar tempo wat laten zakken. Haar zweetband was inmiddels donkergroen gekleurd van het zweet.

'Hoe staat het ermee, Milly? Heb je inmiddels een beetje wind mee?'

Ze keek hem verbouwereerd aan. 'Mijn god... ik kan niet geloven... dat jij het bent...' hijgde ze. 'Ik dacht dat ik je... lang en breed achter me had gelaten...'

'Ik heb een extra stoot energie gevonden,' zei Scott. 'Nu niet stoppen, Milly. Dit is het leuke gedeelte.' En toen haalde hij haar in.

Het parcours begon langzaam steiler te worden dankzij een aantal lage heuvels achter elkaar en Scott haalde steeds meer hardlopers in, zowel degenen die het inmiddels hadden opgegeven als degenen die nog moedig voortploeterden. In die laatste categorie vielen de twee tieners die hem eerder hadden ingehaald nadat ze verontwaardigd hadden moeten constateren dat zijzélf waren ingehaald door een dikzak van middelbare leeftijd in afgetrapte sportschoenen en een oude tennisbroek. Ze keken hem beiden stomverbaasd aan. Met een mierzoete glimlach op zijn gezicht zei Scott: 'Zie jullie later, gasten!'

Een van hen stak zijn middelvinger naar hem op. Scott blies een kushandje, keerde hun toen de rug toe en liep verder op zijn afgetrapte sportschoenen.

Terwijl Scott aan zijn tiende kilometer begon, trok er een donderslag door de hemel, helemaal van west naar oost.

Dit is niet goed, dacht hij. In Louisiana kan het donderen in november, in Maine niet.

Hij naderde een bocht naar links en kwam naast een oude man te rennen die zo mager als een lat was, zijn vuisten gebald voor zijn borst hield en zijn hoofd naar achteren had gekanteld. Uit zijn mouwloze shirt staken slappe, witte armen die bedekt waren met vervaagde tattoos. Op zijn gezicht prijkte een maniakale grijns. ‘Hoorde je die donder?’

‘Ja!’

‘Het gaat straks plenzen! Wat een dag!’

‘Zeg dat wel,’ beaamde Scott lachend. ‘De beste ooit.’ Toen haalde hij de man in, maar niet voordat de magere bejaarde hem een flinke pets op zijn billen gaf.

De weg liep inmiddels recht en halverwege Hunter’s Hill, de heuvel die ook wel bekendstond als De Schrik van Iedere Hardloper, spotte Scott het rode shirt en de blauwe short. Vóór McComb liepen er inmiddels nog maar een stuk of vijf, zes mensen. Misschien waren er al een aantal over het hoogste punt van de heuvel heen, maar dat betwijfelde hij.

Het was tijd om naar een hogere versnelling te schakelen.

Dat deed hij dan ook en daardoor kon hij zich nu onder de serieuze hardlopers scharen, de hazewindhonden, hoewel velen

van hen inmiddels begonnen af te takelen of hun energie aan het sparen waren voor de steile klim. Ze wierpen hem, de man van middelbare leeftijd met het bezwete t-shirt en de flinke bierbuik, ongelovige blikken toe terwijl hij zich in eerste instantie een weg tussen hen door baande en ze daarna volledig inhaalde.

Halverwege Hunter's Hill raakte Scott langzaam buiten adem en de lucht die hij inademde smaakte warm en koperachtig. Zijn voeten kwamen steeds zwaarder neer op het wegdek en zijn kuiten brandden. In zijn linkerlies voelde hij een pijntje, alsof hij daar iets had verrekt. De tweede helft van de klim leek zich eindeloos uit te strekken. Hij dacht aan wat Milly had gezegd: eerst leuk, dan minder leuk, dan hel. Was dit gewoon minder leuk of was dit al de hel? De grens ervan, besloot hij.

Hij was er nooit van uitgegaan dat hij Deirdre McComb kon verslaan (hoewel hij de mogelijkheid ook niet helemaal had uitgesloten), maar waar hij wel van was uitgegaan, was dat hij als een van de eersten over de finish zou komen. De spieren die gewend waren zijn vroegere, zwaardere lijf te dragen zouden hem erdoorheen slepen. Maar terwijl hij nu een tweetal hardlopers passeerde die het had opgegeven – eentje zat met zijn hoofd voorovergebogen op de grond, de ander lag op zijn rug uit te hijgen – vroeg hij zich af of die aanname wel klopte.

Misschien ben ik nog steeds te zwaar, dacht hij. Of misschien heb ik gewoon niet genoeg doorzettingsvermogen.

Het donderde opnieuw.

Omdat de top van Hunter's Hill maar niet dichterbij leek te komen, besloot hij omlaag te kijken, naar het wegdek, naar de kiezelstjes die uit het asfalt opsprongen alsof het meteorieten waren in een sciencefictionfilm. Hij keek net op tijd op om niet tegen een roodharige dame op te botsen die met beide voeten langs weerszijden van de gele middenstreep leunend op haar knieën naar adem stond te happen. Scott kon haar maar net ontwijken

en zag toen ineens de top van de heuvel opdoemen, op zo'n vijftig meter afstand. En weer zo'n oranje bordje: 10K. Hij hield zijn blik erop gericht en rende nu bijna letterlijk de longen uit zijn lijf. Hij snakke naar adem en voelde zich ineens stokoud, hoewel hij pas tweeënveertig was. Zijn linker knie begon te zeuren, in hetzelfde pijnlijke ritme als zijn lies. Er gutste zoveel zweet over zijn wangen dat het leek alsof er een warme kraan was opengezet.

Je gaat dit doen, zei hij tegen zichzelf. Dit gaat je lukken. Je gaat nu álles geven.

Want waarom ook niet? Als het vandaag ineens Nuldag zou blijken te zijn in plaats van in februari of maart, dan was dat nu eenmaal zo.

Hij passeerde het 10K-bordje en bereikte de heuveltop. Aan zijn rechterzijde zag hij Purdy's houthandel liggen, aan zijn linkerzijde Purdy's ijzerwinkel. Nog maar twee kilometer te gaan. Hij kon Main Street beneden zien liggen; een stuk of twintig winkels hadden vlaggetjes opgehangen. Hij zag de katholieke kerk en de methodistenkerk tegenover elkaar staan als twee heilige cowboys. Hij zag de schuine parkeerplekken (allemaal bezet), de drukbezette stoepen en de twee stoplichten die het plaatsje telde. Achter het tweede verkeerslicht lag de Tin Bridge, waar een felgeel finishlint met een opdruk van kalkoenen over de weg was gespannen. Scott zag een stuk of zeven, acht mensen voor hem uit rennen. Degene met het rode shirtje aan lag tweede en ze naderde de koploper met rasse schreden. Deirdre zette de aanval in.

Ik ga haar nooit meer inhalen, dacht Scott. Ze heeft te veel voorsprong. Die verdomde heuvel heeft me bijna genekt.

Toen leken zijn longen zich ineens weer te kunnen vullen; bij elke teug lucht lukte het hem om dieper adem te halen. Zijn sportschoenen (geen oogverblindend witte Adidas-sneakers, maar oude, versleten Puma's) leken ineens weer als nieuw. Hij voelde zijn lichaam in één klap weer lichter worden. Milly had het wind

mee genoemd, maar professionele hardlopers als McComb noemden dit ongetwijfeld de runners' high. Scott vond dat ook een mooiere benaming. Hij dacht terug aan die dag in zijn voortuin, toen hij iets door zijn knieën was gezakt, zich had afgezet en de boomtak had vastgegrepen. Hij herinnerde zich die keer dat hij de traptreden van de muziekkoepeel op en af was gerend. Hij zag zichzelf weer door de keuken dansen op Stevie Wonders 'Superstition'. Dit was exact dezelfde situatie. Het was niet wind mee, het was zelfs geen runners' high, het was alsof hij opsteeg. Het gevoel dat je boven jezelf uitstijgt en nog verder kunt rijzen.

Terwijl hij Hunter's Hill afdaalde en de Ford-dealer aan de ene kant en Zoneys buurtwinkel aan de andere kant passeerde, haalde hij de ene na de andere hardloper in. Vier inmiddels. Hij wist niet of ze hem ongelovig aanstaarden als hij hun voorbijraasde, maar het interesseerde hem ook eigenlijk niet. Hij had zijn volledige aandacht gericht op de dame in het rode shirt en de blauwe broek.

Deirdre lag bijna aan kop. Terwijl ze de voorste loper inhaalde, donderde het weer heel hard – God was met zijn eigen startpistool aan het spelen – en toen voelde Scott de eerste koude druppel in zijn nek vallen. En meteen daarna eentje op zijn arm. Hij keek omlaag en zag meer regendruppels neerkomen op het wegdek. Ze lieten donkere vlekjes ter grootte van een stuiver achter op het asfalt. Langs weerszijden van Main Street stonden toeschouwers, hoewel ze nog minstens anderhalve kilometer van de finish verwijderd waren en bijna een kilometer van waar het centrum daadwerkelijk begon. Scott zag paraplu's opengaan. Het leken wel bloemen die in bloei stonden. Het was een prachtig gezicht. De steeds donker wordende lucht, de kiezels op het wegdek, het oranje bordje dat de laatste kilometer aankondigde: alles was prachtig. De wereld lag aan zijn voeten.

Vlak voor hem week een hardloper plotseling uit. Hij rende naar de kant van de weg, zakte op zijn knieën en rolde vandaaruit

op zijn rug. Hij keek omhoog, naar de regen, met een van pijn verwrongen gezicht. Nu liepen er nog twee mensen tussen Scott en Deirdre in.

Scott stooft het laatste oranje bordje voorbij. Nog maar een kilometer te gaan. Hij was van de tweede naar de derde versnelling gegaan. Nu het drukker en drukker werd langs de weg – er stonden talloze toeschouwers te juichen, sommige met Turkey Trot-wimpels in hun hand – werd het tijd om te zien of hij een vierde versnelling had.

Kom op, slapjanus, dacht hij. Hij versnelde. De regen leek niet te weten wat hij wilde. Scott dacht dat het misschien bij die paar druppels zou blijven totdat de wedstrijd voorbij was, maar toen kwam het ineens toch met bakken uit de hemel. De toeschouwers moesten schuilen onder dekzeilen en winkelluifels. Het zicht verslechterde steeds meer totdat Scott daadwerkelijk geen hand meer voor ogen kon zien. Wel vond hij de koude regen heerlijk aanvoelen, bijna goddelijk zelfs.

Hij haalde eerst de ene hardloper in, toen de andere. De tweede was de voormalige koploper, degene die Deirdre had ingehaald. Inmiddels had de man zichzelf een wandeltempo aangemeten. Hij liep met gebogen hoofd door de ondergelopen straat, met zijn handen op zijn heupen en zijn kletsnatte t-shirt tegen zijn bovenlichaam geplakt.

Even verderop, achter een gordijn van grijze regen, zag Scott het rode shirt opdoemen. Hij dacht nog net voldoende puf te hebben om McComb in te halen, maar hij wist niet zeker of dat nog ging lukken voor de finish. Het stoplicht aan het einde van Main Street was verdwenen en ook de Tin Bridge en het gele lint dat daar over de weg was gespannen. Scott en McComb waren de enige twee mensen op aarde. Beiden vochten zich een weg door de stortbui zonder ook maar een hand voor ogen te zien, maar Scott had zich nog nooit zo gelukkig gevoeld. Nee, 'gelukkig' was niet het goede

woord. Terwijl hij de grenzen van zijn uithoudingsvermogen verkende, ontdekte hij een heel nieuwe wereld.

Alles leidt hiernaartoe, dacht hij. Naar deze opstijging. Als dit doodgaan is, dan mag iedereen blij zijn het mee te mogen maken.

Hij had Deirdre McComb voldoende genaderd om te zien dat ze achteromkeek. Terwijl ze dat deed plofte haar kletsnatte paardenstaart als een dode vis op haar schouder. Toen ze zag wie haar probeerde in te halen, werden haar ogen groot. Ze keek weer naar voren, boog haar hoofd en wist nog iets te versnellen.

Scott nam haar tempo aan en begon langzaam op haar in te lopen. Steeds dichterbij, steeds dichterbij, hij kon nu bijna de achterkant van haar doorweekte shirt aanraken, zag stroompjes helder regenwater langs haar nek naar beneden gutsen. Hij kon haar zelfs horen hijgen boven het gebulder van de storm uit. Háár kon hij duidelijk zien, maar de gebouwen die ze passeerden niet, evenals het laatste stoplicht of de brug. Hij had geen idee waar ze zich precies bevonden op Main Street en er was ook niets waarmee hij zich kon oriënteren. Zijn enige oriëntatiepunt was haar rode shirt.

Ze keek weer achterom en daarmee maakte ze een grote inschattingsfout. Haar linkervoet bleef achter haar rechterenkel haken, haar armen vlogen opzij en ze maakte een flinke duikvlucht. Ze schoof met haar buik over het wegdek, waarbij er aan alle kanten water opspatte, alsof ze leerde zwemmen in het kinderbadje. Hij hoorde haar kreunen toen het laatste restje lucht uit haar longen werd geslagen.

Scott rende naar haar toe en bukte. Ze kwam op één arm overeind om hem aan te kijken. Ze had een van pijn en woede verwrongen gezicht. 'Hoe heb je dit geflikt?' hijgde ze. 'Heb je verdomme vals gespeeld of...?'

Hij pakte haar beet. Een plotselinge bliksemflits deed hem op-

schrikken. ‘Kom.’ Hij sloeg zijn andere arm rond haar middel en hielp haar overeind.

Haar ogen werden groot. Er volgde nog een bliksemflits. ‘Mijn god, wat doe je? Wat gebeurt er met me?’

Hij negeerde haar. Haar voeten bewogen wel, maar ze maakten geen contact met het wegdek, dat nu ruim twee centimeter onder water stond. Ze trapte in het luchtledige. Hij wist wat er met haar gebeurde en hij vermoedde dat het een fantastisch gevoel moest zijn, maar zelf voelde hij er helemaal niets van. Zij had misschien het gevoel dat ze licht was, lichter dan ooit, maar voor hem was ze gewoon zwaar. Een slank lichaam dat uit niet veel meer bestond dan pezen en spieren. Hij liet haar los. Hij kon nog steeds de Tin Bridge niet zien, maar hij zag wel een vage gele streep die het lint moest voorstellen. ‘Hup!’ riep hij terwijl hij naar de finish wees. ‘Rennen!’

Ze rende en hij rende achter haar aan. Zij was het die het lint brak. Terwijl dat gebeurde, bliksemde het weer. Hij liep in haar kielzog met zijn armen in de lucht en terwijl hij de Tin Bridge op rende minderde hij langzaam vaart. Hij trof haar halverwege op handen en knieën aan. Hij volgde haar voorbeeld en samen zaten ze daar een tijdje naar adem te happen. Het regende dat het goot.

Ze keek hem aan. De druppels die over haar gezicht stroomden leken wel tranen. ‘Wat gebeurde daar? Mijn god, je sloeg je arm om me heen en het leek wel alsof ik niets meer woog!’

Scott dacht aan de munten die hij in zijn jaszakken had gestopt op de dag dat hij bij dokter Bob was langsgedaan. Hij dacht aan die ochtend dat hij op zijn weegschaal had gestaan met twee gewichten van tien kilo in zijn handen. ‘Dat was ook zo,’ zei hij.

‘DeeDee! DeeDee!’

Het was Missy, die met uitgestoken armen op hen af kwam rennen. Deirdre krabbelde al glibberend overeind en omhelsde haar vrouw. Ze raakten uit balans en vielen bijna. Scott stak voor

de zekerheid zijn armen uit om ze op te vangen mocht dat nodig zijn, maar hij raakte ze niet aan. Het bliksemde weer.

Toen zagen ze mensen naderen. Ze werden omringd door talloze toeschouwers, die voor hen klapten in de regen.

Die avond nam Scott een heet bad, zo heet als hij aankon. Hij probeerde zijn stramme spieren te ontspannen. Toen zijn telefoon ging, diepte hij hem op uit de stapel schone kleren die op een stoel naast de badkuip lag. Ik haat het om verdomme altijd bereikbaar te zijn, dacht hij bij zichzelf. ‘Hallo?’

‘Dag, meneer Carey. Met Deirdre McComb. Wanneer zullen we komen eten? Aanstaande maandag komt ons goed uit, omdat het restaurant op maandagen gesloten is.’

Scott glimlachte. ‘Ik geloof dat u de weddenschap niet goed hebt begrepen, mevrouw McComb. U hebt gewonnen en uw honden zullen dus tot in de eeuwigheid vrij spel hebben in mijn voortuin.’

‘We weten allebei dat dat niet helemaal waar is,’ zei ze. ‘U was de terechte winnaar.’

‘Maar u verdiende het om te winnen.’

Ze schoot in de lach. Het was de eerste keer dat hij haar hoorde lachen. Het klonk innemend. ‘Mijn hardlooptrainer op de middelbare school zou zijn haren uit zijn hoofd hebben getrokken als hij iemand zoiets had horen zeggen. Hij zei altijd dat je nog zoveel kunt verdienen, maar dat het uiteindelijk gewoon gaat om op welke plaats je eindigt. Maar goed, ik zal de overwinning accepteren als u ons uitnodigt om bij u te komen eten.’

‘Dan zal ik mijn vegetarische kookkunsten moeten opschrijven. Aanstaande maandag is prima, maar alleen als uw vrouw ook komt. Rond zevenen?’

‘Dat is goed. Ze zou het voor geen goud willen missen. En dan nog iets...’ Ze aarzelde even. ‘Ik wil mijn excuses aanbieden voor wat ik vandaag heb gezegd. Ik weet dat u niet vals hebt gespeeld. Dat was ook niet mogelijk. Bovendien denk ik niet dat u daar het type voor bent.’

‘U hoeft zich daar niet voor te verontschuldigen,’ zei Scott en hij meende het. Want in zekere zin had hij inderdaad vals gespeeld, al had hij daar geen enkele invloed op gehad.

‘Dan in elk geval wel voor de manier waarop ik u heb behandeld. Zelf vind ik dat er verzachtende omstandigheden zijn, maar Missy is dat niet met mij eens en ze zou weleens gelijk kunnen hebben. Het is niet makkelijk om ingesleten gewoonten te veranderen.’

Hij wist niet wat hij daarop moest antwoorden, dus begon hij maar over iets anders. ‘Heeft een van u een gluten- of lactose-intolerantie? Dan moet u me dat laten weten, want anders bereid ik straks iets wat u of Missy, ik bedoel mevrouw Donaldson, niet kunnen eten.’

Ze lachte weer. ‘We eten geen vlees of vis, maar dat is alles. Verder kunt u ons alles voorschotelen.’

‘Zelfs eieren?’

‘Zelfs eieren, meneer Carey.’

‘Scott. Noemt u me Scott.’

‘Oké. En ik ben Deirdre. Of DeeDee, om verwarring met Dee de hond te voorkomen.’ Ze aarzelde. ‘Zou je maandag kunnen uitleggen wat er gebeurde toen je me overeind hielp? Ik maak wel eens rare dingen mee tijdens het hardlopen, van die rare gewaarwordingen, en iedere hardloper zal dat kunnen beamen, maar...’

‘Ik had dat zelf ook,’ onderbrak Scott haar. ‘Vanaf Hunter’s Hill werd het heel... vreemd allemaal.’

‘Ja, maar zo iets heb ik nog nooit meegemaakt. Een paar seconden lang leek het wel alsof ik me in de ruimte bevond, of zo.’

‘Ja, ik kan het uitleggen. Maar dan zou ik ook graag mijn vriend, dokter Ellis, willen uitnodigen. Hij weet er namelijk al van. En zijn vrouw, als zij maandag ook kan komen.’ Als ze maandag wil komen, dacht Scott erachteraan.

‘Prima, tot maandag. O, en zorg dat je het artikel in de *Press-Herald* leest. Het zal morgen natuurlijk pas in de krant verschijnen, maar ze hebben het al online gezet.’

Uiteraard, dacht Scott. Het was de eenentwintigste eeuw. Gedrukte kranten waren iets uit de oudheid, net als bakstenen winkels. ‘Zal ik doen.’

‘Dacht jij ook dat het bliksemde? Aan het eind?’

‘Ja,’ antwoordde Scott. ‘Wat moet het anders zijn geweest? Bliksem hoorde bij onweer zoals pindakaas bij jam.’

‘Ja, ik ook,’ zei DeeDee McComb.

Na het bad kleepte hij zich aan en startte de computer op. Het artikel stond op de homepage van de *Press-Herald* en hij wist zeker dat het ook op de voorpagina van de zaterdagkrant zou komen te staan, misschien zelfs wel op de bovenste helft als er die avond of nacht niet nog een wereldramp zou plaatsvinden. De kop luidde: PLAATSELIJKE RESTAURANTHOUDER WINT DE TURKEY TROT IN CASTLE ROCK. Volgens de krant was het voor het eerst sinds 1989 dat een inwoner van Castle Rock de wedstrijd had gewonnen. Het online artikel werd begeleid door twee foto's, maar Scott vermoedde dat er morgen veel meer in de krant zouden staan. Het was namelijk geen bliksem geweest aan het eind; het was een fotograaf geweest en hij had prachtkiepjes geschoten.

Op de eerste foto stonden Deirdre en Scott afgebeeld. Op de achtergrond was een vaag rood stipje te zien, wat het stoplicht bij de Tin Bridge moest voorstellen. Dat betekende dat Deirdre op nog geen zeventig meter van de finish was gevallen. Hij had zijn arm rond haar middel geslagen. Er waren strengen haar losgeraakt uit haar paardenstaart en die zaten tegen haar wangen geplakt. Ze keek hem vermoeid maar verwonderd aan. Hij glimlachte naar haar.

HET IS HAAR GELUKT, ZIJ HET MET EEN BEETJE HULP VAN EEN VRIEND, luidde het onderschrift, en daaronder stond: 'Dorpsgenoot Scott Carey helpt Deirdre McComb overeind na haar val op het gladde wegdek, vlak voor de finish.'

Onder de tweede foto stond OVERWINNINGSKNUFFEL en daaronder werden de namen genoemd van de drie mensen die afgebeeld stonden: Deirdre McComb, Melissa Donaldson en Scott Carey. Deirdre en Missy omhelsden elkaar. Hoewel Scott ze niet had aangeraakt en alleen instinctief zijn armen had uitgestoken voor als ze zouden vallen, leek het alsof hij ook bij de omhelzing betrokken was.

In het artikel werd het restaurant genoemd dat Deirdre McComb samen met 'haar partner' runde en werd een stuk tekst geciteerd uit een recensie die in augustus in de krant was verschenen, waarin hun eten werd omschreven als 'heerlijke vegetarische cuisine met een Mexicaanse twist die zeker de moeite waard is om voor om te rijden'.

Bill D. Cat had zijn gebruikelijke plek ingenomen voor wanneer Scott achter de computer zat: hij was neergestreken op een bijzettafeltje en observeerde zijn baasje met zijn mysterieuze groene ogen.

'Nou, Bill,' zei Scott. 'Als dit geen nieuwe klandizie voor ze gaat opleveren, dan weet ik het ook niet meer.'

Hij liep naar de badkamer en stapte op de weegschaal. Het nieuws verbaasde hem niet. Hij woog 62 kilo. Misschien kwam het door de lichamelijke inspanning die hij die dag had geleverd, maar daar geloofde hij eerlijk gezegd weinig van. Hij vermoedde wel dat hij zijn stofwisseling een optater had gegeven (een flinke optater zelfs, na die eindsprint) waardoor hij het proces nog eens had versneld.

Het zag ernaar uit dat Nuldag weken eerder zou aanbreken dan hij had verwacht.

Myra Ellis kwam samen met haar man naar het etentje. In eerste instantie was ze wat teruggetrokken geweest, bijna schuw, net als Missy Donaldson, maar een glas pinot (dat Scott serveerde met kaas, crackers en olijven) deed beide vrouwen wat ontspannen. En toen ontdekten ze wonderbaarlijk genoeg dat ze allebei geïnteresseerd waren in mycologie en raakten de rest van de avond niet uitgepraat over eetbare paddenstoelen.

‘Je weet er zoveel van!’ riep Myra uit. ‘Heb je soms een culinaire opleiding gedaan?’

‘Ja. Nadat ik DeeDee ontmoette, maar lang voordat we trouwden. Ik heb gestudeerd aan het ICE. Dat is...’

‘... het Institute of Culinary Education in New York!’ riep Myra. Er vielen een paar kruimels op haar zijden ruchesblouse, maar ze merkte het niet. ‘Dat is een heel bekende school! Mijn god, ik ben stikjaloers!’

Deirdre keek naar ze en glimlachte. Dokter Bob ook. Dit ging goed.

Scott had de hele ochtend in de supermarkt doorgebracht, met een exemplaar van *The Joy of Cooking*, dat Nora had achtergelaten, opengeslagen in het zitje van de winkelwagen. Hij was grondig te werk gegaan en had niet geschroomd om de hulp van winkelmedewerkers in te roepen, en zoals altijd had dat zijn vruchten afgeworpen. Hij had vegetarische lasagne gemaakt met knofflooktoast. Het deed hem deugd, al verbaasde het hem niet, dat Deirdre

niet één, niet twee, maar drie stukken toast nam. In de nasleep van de hardlooppwedstrijd hunkerde ze blijkbaar nog steeds naar koolhydraten.

‘Als nagerecht heb ik simpele cake van de supermarkt,’ zei hij, ‘maar de chocoladeslagroom heb ik wel zelf gemaakt.’

‘Dat heb ik voor het laatst gegeten toen ik nog klein was,’ zei dokter Bob. ‘Mijn moeder maakte dat altijd voor speciale gelegenheden. We noemden het chocoroom. Kom maar door, Scott.’

‘En chianti, dat heb ik ook,’ zei Scott.

Deirdre klapte in haar handen. Ze had rode wangen en haar ogen twinkelden. Deze vrouw was overduidelijk in topvorm. ‘Kom daar ook maar mee door!’

Het eten was heerlijk. Dit was voor het eerst dat Scott weer eens uitgebreid in de keuken had gestaan sinds Nora bij hem was weggegaan. Terwijl hij zijn gasten zag smullen en met elkaar hoorde praten, realiseerde hij zich pas hoe stil het hier in huis was geweest met alleen Bill om hem gezelschap te houden.

Met z'n vijven verorberden ze de cake tot de laatste kruimel. Toen Scott de tafel begon af te ruimen stonden Myra en Missy op. ‘Laat ons dat maar doen,’ zei Myra. ‘Jij hebt gekookt.’

‘Doe niet zo mal,’ zei Scott. ‘Ik laat alles op het aanrecht staan en zet de vaatwasser straks wel aan.’ Hij bracht de gebaksbordjes naar de keuken en stapelde ze daar op. Toen hij zich omdraaide, stond Deirdre daar naar hem te glimlachen.

‘Als je nog op zoek bent naar een baan, Missy wil graag een souschef aannemen.’

‘Ik denk niet dat ik haar tempo in de keuken zou kunnen bijhouden,’ zei Scott, ‘maar ik zal het in gedachten houden. Was het druk dit weekend? Dat moet haast wel als Missy op zoek is naar hulp in de keuken.’

‘Het zat stampvol,’ antwoordde ze. ‘Er was geen tafeltje meer vrij. Er waren mensen van buiten Castle Rock, maar ook dorps-

genoten die ik nog nooit eerder had gezien, althans niet in ons restaurant. En voor de komende anderhalve week zitten we ook helemaal volgeboekt. Het doet me denken aan toen we net open waren, toen mensen langskwamen om te zien wat we in huis hadden. Als je eten serveert dat niet lekker is, of zelfs maar zozo, dan komen mensen niet meer terug. Maar dat wat Missy bereidt is meer dan zozo, veel meer. Ik heb er dus geen twijfel over dat ze zullen terugkomen.'

'Het winnen van die wedstrijd heeft echt zijn vruchten afgeworpen, hè?'

'Nou, het komt vooral door de foto's. En zonder jou zouden die kiekjes gewoon van een lesbo zijn geweest die een loop won. Niets bijzonders.'

'Je moet jezelf niet zo naar beneden halen.'

Ze schudde haar hoofd en glimlachte. 'Dat doe ik ook niet. Zet je schrap, kerel, want ik kom je een knuffel geven.' Ze zette een stap in zijn richting.

Scott deed een stap achteruit en bracht zijn handpalmen omhoog. Haar gezicht betrok. 'Het ligt niet aan jou,' zei hij. 'Geloof me. Ik zou niets liever willen dan je knuffel in ontvangst nemen. We verdienen het. Maar het is misschien niet veilig.'

Missy stond inmiddels in de deuropening van de keuken met de wijnglazen in haar hand, de steeltjes tussen haar vingers geklemd. 'Wat is er, Scott? Is er iets met je aan de hand?'

Hij glimlachte. 'Dat zou je wel kunnen stellen, ja.'

Dokter Bob voegde zich bij hen. 'Ga je het ze vertellen?'

'Ja,' antwoordde Scott. 'In de woonkamer.'

Hij vertelde ze alles en het luchtte hem enorm op. Myra keek hem vooralsnog alleen maar verbijsterd aan, alsof het nog niet helemaal tot haar doordrong, maar Missy geloofde het meteen al niet. 'Dit is simpelweg niet mogelijk. Je lichaam verandert als je afvalt. Dat is gewoon een feit.'

Scott aarzelde even, maar liep toen op Missy af, die naast Deirdre op de bank zat. 'Geef je hand eens. Twee tellen maar.'

Ze stak haar hand uit.

Dit kan geen kwaad, zei hij tegen zichzelf, en hij hoopte dat het waar was. Hij had Deirdre immers overeind geholpen na haar val en zij mankeerde niets.

Hij pakte Missy's hand en trok. Ze vloog overeind van de bank. Haar haren wapperden achter haar aan en haar ogen werden groot. Hij hield haar op tijd tegen, zodat ze niet tegen hem op zou botsen, tilde haar de lucht in, zette haar weer neer en deed een stap naar achteren. Toen hij haar losliet, zakte ze even door haar knieën door de kracht waarmee haar lichaam weer gewicht kreeg.

Ze ging rechtop staan en keek hem verwonderd aan, met ogen als schoteltjes. 'Je... Ik... Jezus.'

'Hoe voelde het?' vroeg dokter Bob. Hij leunde naar voren in zijn stoel, zijn ogen fonkelden. 'Vertel!'

'Het voelde als... Nee, het is onbeschrijfelijk.'

'Doe eens een poging,' drong hij aan.

'Het voelde een beetje alsof ik in een achtbaan zat die op het

hoogste punt is aangekomen en aan de val naar beneden begint. Mijn maag maakte een salto...' Ze lachte bibberig en keek Scott verwonderd aan. 'Alles maakte een salto.'

'Ik heb dit eens met Bill gedaan,' zei Scott en hij knikte naar de bakstenen schoorsteenmantel waar zijn kat lag te soezen, 'maar hij ging door het lint. In zijn haast om zich uit mijn armen te worstelen heeft hij me helemaal opengekrabd, en Bill krabt nooit iemand.'

'Dus alles wat je oppakt wordt gewichtloos?' vroeg Deirdre. 'Is dat het?'

Scott dacht hier even over na. Hij had er al veel vaker over nagedacht en soms kwam hij dan tot de conclusie dat wat hem overkwam geen fenomeen kon zijn en dat het wel een bacterie of virus moest zijn. 'Levende dingen hebben geen gewicht. Tenminste, zo voelen ze dat zelf, maar...'

'Voor jou hebben ze wel gewicht.'

'Ja.'

'En andere dingen? Levenloze voorwerpen?'

'Zodra ik ze optil of aantrek worden ze gewichtloos.' Hij haalde zijn schouders op.

'Hoe kan dit?' vroeg Myra. 'Hoe is dit in godsnaam mogelijk?' Ze keek haar echtgenoot aan. 'Snap jij dit?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Voor zover ik weet heeft zich nooit eerder een dergelijk geval voorgedaan.'

'Hoe is het begonnen?' vroeg Deirdre. 'Wat heeft dit veroorzaakt?'

'Geen idee. Ik weet niet eens wannéer het is begonnen, omdat ik mezelf nooit woog totdat het proces al in volle gang bleek te zijn.'

'In de keuken zei je dat het niet veilig was.'

'Ik zei dat het mogelijk niet veilig was. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar zulke plotselinge gewichtloosheid zou best wel-

eens invloed kunnen hebben op je hart, je bloeddruk, je hersenen. Niemand weet het.'

'Astronauten zijn gewichtloos,' bracht Missy daartegenin. 'Bijna gewichtloos, althans. Ik neem aan dat de mensen die in cirkels rond de aarde zweven nog deels onderworpen zijn aan de zwaartekracht. En de mensen die voet op de maan zetten ook.'

'Maar dat is niet het enige, toch?' vroeg Deirdre. 'Je bent bang dat het misschien besmettelijk is.'

Scott knikte. 'Die gedachte is inderdaad bij me opgekomen.'

Het bleef even stil terwijl ze allemaal probeerden deze onverteerbare informatie te verteren.

Toen zei Missy: 'Je moet aankloppen bij een ziekenhuis! Je moet jezelf laten onderzoeken! Laat de artsen die... die verstand hebben van dit soort zaken...' Haar stem stierf weg toen het tot haar doordrong dat er geen artsen bestonden die verstand hadden van dit soort zaken. 'Misschien vinden ze wel iets waarmee het teruggedraaid kan worden,' zei ze uiteindelijk. Ze wendde zich tot Bob. 'U bent arts. Kunt u hem niet overtuigen?'

'Dat heb ik geprobeerd,' antwoordde dokter Bob. 'Zo vaak. Maar Scott weigert. Eerst vond ik dat onverstandig van hem, vond ik hem koppig, maar inmiddels ben ik van gedachten veranderd. Ik betwijfel namelijk of dit iets is wat wetenschappers kunnen onderzoeken. Misschien stopt het uit zichzelf of draait het vanzelf terug, maar ik denk dat zelfs de beste artsen van de wereld dit niet zouden kunnen bevatten, laat staan het op positieve of negatieve manier kunnen beïnvloeden.'

'En ik zit er niet op te wachten om de resterende dagen van mijn afvalprogramma te slijten in een ziekenhuiskamer of in een onderzoekscentrum dat in handen is van de overheid, terwijl ik helemaal binnenstebuiten word gekeerd,' zei Scott.

'En je wilt ook niet als kermisattractie worden beschouwd,' zei Deirdre. 'Dat snap ik wel. Heel goed zelfs.'

Scott knikte. ‘Dus jullie moeten me beloven dat alles wat we vanavond hebben besproken binnen deze vier muren zal blijven.’

‘Maar wat zal er met je gebeuren?’ riep Missy uit. ‘Wat gebeurt er als je geen gewicht meer over hebt?’

‘Ik weet het niet.’

‘Hoe kun je dan nog léven? Je kunt toch niet zomaar... zomaar...’ Ze keek in het rond in de hoop dat iemand haar zin kon afmaken. Dat deed niemand. ‘Je kunt toch niet zwévend door het leven gaan?’

Scott, die zich zo’n leven al eens had voorgesteld, haalde opnieuw zijn schouders op.

Myra leunde naar voren. Ze had haar handen zo stevig in elkaar geklemd dat haar knokkels wit waren. ‘Ben je bang? Dat moet haast wel.’

‘Dat is het rare,’ antwoordde Scott. ‘Ik ben juist helemaal niet bang. In het begin wel, maar nu... ik weet niet... heb ik er vrede mee, of zo.’

Er stonden tranen in Deirdres ogen, maar ze glimlachte. ‘Ik geloof dat ik dat ook wel begrijp,’ zei ze.

‘Ja,’ zei hij. ‘Dat geloof ik ook.’

Hij dacht dat als íemand moeite zou hebben zijn geheim te bewaren, het Myra zou zijn, met haar clubjes. Maar ze hield haar mond. Allemaal hielden ze hun mond. Ze waren nu zelf een soort clubje. Ze kwamen een keer per week bijeen bij Holy Frijole, waar Deirdre altijd een tafeltje voor hen bezet hield door middel van een bordje waar GEZELSCHAP VAN DOKTER ELLIS op stond. Het restaurant zat tegenwoordig bijna altijd stampvol en Deirdre zei dat als het na oud en nieuw ook nog zo zou blijven, ze eerder open zouden moeten gaan en een tweede eetronde zouden moeten aanbieden. Missy was inderdaad op zoek gegaan naar een souschef om haar te helpen in de keuken en op Scotts aanraden had ze een dorpsgenoot aangenomen: de oudste dochter van Milly Jacobs.

‘Ze is een beetje traag van begrip,’ zei Missy, ‘maar wel leergierig. Zodra het zomerseizoen aanbreekt zal ze zich de werkzaamheden helemaal eigen hebben gemaakt. Wacht maar.’

Toen bloosde ze en staarde ze naar haar handen. Ze realiseerde zich dat Scott er misschien niet meer zou zijn wanneer het zomerseizoen aanbrak.

Op 10 december deed Deirdre McComb de lampjes aan van de grote kerstboom op het dorpsplein. Er waren een stuk of duizend mensen komen opdagen voor deze ceremoniële avond, waaronder het middelbareschoolkoortje, dat kerstliedjes ten gehore bracht. Burgemeester Coughlin arriveerde verkleed als de kerstman per helikopter.

Toen Deirdre het podium betrad, klonk er een daverend applaus en toen ze de spar van bijna tien meter hoog 'de mooiste kerstboom in het mooiste plaatsje van New England' noemde, juichte de menigte haar toe.

De lampjes gingen aan, de lichtgevende engel die als piek diende draaide in het rond en maakte een reverentie, en de menigte zong mee met het schoolkoor: o dennenboom, o dennenboom, wat zijn uw takken wonderschoon. Scott vond het vermakelijk om Trevor Yount uit volle borst te zien meezingen en -klappen met de rest.

Scott Carey woog die dag 51 kilo.

Er zaten grenzen aan wat Scott was gaan beschouwen als ‘het gewichtloze effect’. Zijn kleren kwamen niet los van zijn lichaam en stoelen stegen niet ineens op als hij op ze plaatsnam, hoewel hun gewicht wel volledig wegviel op het moment dat hij er eentje meenam naar de badkamer en daar op de weegschaal ging staan. Als er regels verbonden waren aan wat er met hem aan de hand was, dan begreep hij ze niet, en eerlijk gezegd hoefde hij ze ook niet te begrijpen. Hij bleef optimistisch ingesteld en verloor er geen nacht slaap om. En dat vond hij het belangrijkste.

Op nieuwjaarsdag belde hij Mike Badalamente, wenste hem een gelukkig nieuwjaar en deelde toen mee dat hij erover nadacht binnenkort een tripje naar Californië te maken om zijn enige overgebleven tante te bezoeken. Zag Mike het zitten om dan op zijn kat te passen?

‘Hm, ik weet het niet,’ antwoordde Mike. ‘Misschien. Is hij zindelijk?’

‘Absoluut.’

‘Waarom vraag je mij hiervoor?’

‘Omdat ik van mening ben dat een boekwinkel geen boekwinkel is zonder kat en jij hebt er geen.’

‘Hoe lang ben je van plan weg te blijven?’

‘Weet ik nog niet. Het hangt ervan af hoe het met tante Harriet gaat.’ Tante Harriet bestond natuurlijk niet en hij zou dokter Bob of Myra moeten vragen de kat bij Mike af te leveren. Deirdre en

Missy roken allebei naar hond en Scott zelf kon zijn trouwe vriend niet eens meer aaien; Bill rende weg als hij te dichtbij kwam.

‘Wat eet hij?’

‘Natvoer,’ antwoordde Scott. ‘En ik zal een flinke voorraad meegeven. Mocht ik besluiten te gaan.’

‘Oké, goed dan.’

‘Dank je, Mike. Heel aardig van je.’

‘Je verdient het. Jij hebt dit plaatsje echt een waardevolle dienst bewezen door McComb overeind te helpen zodat ze de wedstrijd kon uitlopen. Die situatie met haar en haar vrouw was vrijwel onhoudbaar geworden. Nu gaat het beter.’

‘Ietsje beter.’

‘Nee, stukken beter.’

‘Nou, heel erg bedankt. En nogmaals de beste wensen voor het nieuwe jaar.’

‘Jij ook, kerel. Hoe heet het poezenbeest eigenlijk?’

‘Bill. Bill D. Cat om precies te zijn.’

‘Zoals in *Bloom County*. Tof.’

‘Vergeet niet om hem af en toe even te aaien. Mocht ik besluiten te gaan. Dat vindt hij fijn.’ Scott hing op, deed zijn ogen dicht en realiseerde zich hoe moeilijk het was om dingen weg te geven, met name als die dingen tegelijkertijd trouwe vrienden van je waren.

Een paar dagen later belde dokter Bob om te vragen hoe het ging en of Scott nog steeds een halve tot een hele kilo per dag afviel. Scott antwoordde ja, omdat hij wist dat deze leugen nooit aan het licht zou komen; hij zag er hetzelfde uit als altijd, compleet met de bierbuik die over zijn broekrand hing.

‘Dus je denkt nog steeds dat je gewicht begin maart op nul zal zijn?’

‘Ja.’ Al dacht Scott dat Nuldag waarschijnlijk al in januari zou aanbreken, hoewel hij het niet helemaal zeker wist en ook geen goede schatting kon maken omdat hij gestopt was met zichzelf te wegen. Nog niet zo heel lang geleden had hij de weegschaal vermeden vanwege de hoge getallen, nu vermeed hij hem om precies de tegenovergestelde reden. Het was ironisch.

Vooralsnog wilde hij niet dat Bob en Myra zouden weten dat het proces in een stroomversnelling was geraakt, en Missy en Deirdre wilde hij het ook niet vertellen. Uiteindelijk zou hij ze wel moeten inlichten, want als het eenmaal zover zou zijn, had hij de hulp van een van hen nodig. En hij wist al wie hij daarvoor zou vragen.

‘Hoeveel weeg je nu?’ vroeg dokter Bob.

‘48 kilo,’ antwoordde Scott.

‘Jezus!’

Scott wist dat Bob een heel ander woord zou hebben gebruikt als hij zou weten wat Scott wist: dat het eerder rond de 30 kilo was.

Hij kon zijn woonkamer nu met vier lange passen doorkruisen. Hij kon ook omhoog springen, een van de plafondbalken vastgrijpen en als Tarzan naar de andere kant van de kamer slingeren. Hij had nog niet het gewicht bereikt dat hij op de maan zou hebben, maar dat moment kwam met rasse schreden dichterbij.

Dokter Bob was even stil en vroeg toen: ‘Heb je er weleens bij stilgestaan dat de oorzaak van wat jou nu overkomt iets levends zou kunnen zijn?’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Scott. ‘Misschien is er een exotische bacterie in een wondje gekomen of heb ik een extreem zeldzaam virus ingeademd.’

‘En ben je je ervan bewust dat het organisme misschien zelfbewust is?’

Nu was het aan Scott om even te zwijgen. Ten slotte antwoordde hij: ‘Ja.’

‘Ik moet zeggen, je gaat echt verbazingwekkend goed met de hele situatie om.’

‘Tot nu toe wel, ja,’ moest Scott beamen, maar drie dagen later ontdekte hij dat hij blijkbaar nog heel wat moest doorstaan voordat het einde zich zou aandienen. Je dacht dat je het allemaal had doorgrond, je dacht dat je jezelf er rustig op kon voorbereiden... totdat je de post ging halen.

Na oud en nieuw was de dooi ingetreden in het westen van Maine. De temperatuur schommelde nu rond de twaalf, dertien graden. Twee dagen na dokter Bobs telefoontje gaf de thermometer zelfs achttien graden aan, dus de kinderen gingen op hun eerste schooldag na de kerstvakantie in hun zomerjas op pad. Die avond daalde de temperatuur echter ineens en viel er natte sneeuw.

Scott merkte het amper op. Hij zat de hele avond achter zijn computer bestellingen te plaatsen. Hij zou alles in het plaatsje zelf kunnen kopen – de rolstoel en borstgordel bij de apotheek die gehuisvest was in de drogist waar hij het halloweensnoep had gekocht; de oprijplaat en beugels bij Purdy's ijzerwinkel – maar zijn dorpsgenoten hadden nogal de neiging om te kletsen. En vragen te stellen. En daar had hij geen zin in.

Rond middernacht stopte het met sneeuwen en de ochtend daarop was het helder en koud. De sneeuw, die die nacht was bevroren, reflecteerde het zonlicht zo fel dat het bijna pijn deed aan Scotts ogen. Het was alsof zijn voortuin en oprit met een laagje wit plastic waren bedekt. Scott trok zijn parka aan en liep naar buiten om de post te halen. Tegenwoordig had hij de gewoonte om van de verandatrapp af te springen en daarna met lange passen zijn oprit af te lopen. Zijn benen, die veel te gespierd waren voor de hoeveelheid kilo's die hij daadwerkelijk met zich meedroeg, hadden die dagelijkse uitbarsting van energie nodig.

Vandaag was geen uitzondering, maar toen zijn voeten de

bevroren sneeuwlaag raakten, glipten ze onder hem vandaan. Hij landde op zijn kont en schoot in de lach, al verstomde zijn lach direct toen hij begon weg te glibberen. Op zijn rug gleeed hij zijn oprit af, als een bowlingbal die langzaam maar trefzeker onderweg is naar zijn doel, waarbij hij meer en meer snelheid vergaarde naarmate hij de straat naderde. Hij probeerde zich vast te grijpen aan een struik, maar ook die was bedekt met een laagje ijs, dus zijn hand gleeed weg. Hij rolde op zijn buik en spreidde zijn benen met het idee dat dat hem misschien iets zou afremmen. Dat gebeurde niet. Hij week alleen een beetje uit naar opzij.

De bevroren sneeuwlaag is dik, maar niet zó dik, dacht hij bij zichzelf. Als ik zoveel zou wegen als mijn uiterlijk doet vermoeden, dan zou ik er zeker weten doorheen breken en tot een halt komen. Maar ik weeg niet zoveel. Ik glij straks de straat op en als er toevallig net een auto aankomt, dan zal hij waarschijnlijk niet op tijd kunnen remmen. Nou, in dat geval hoef ik me niet langer druk te maken om Nuldag.

Zover kwam het gelukkig niet. Hij botste namelijk tegen de paal van zijn brievenbus en wel zo hard dat alle lucht uit zijn longen werd geslagen. Toen hij eenmaal was bijgekomen, probeerde hij op te staan. Zijn benen gleden direct in een spagaat en hij viel weer neer. Hij zette zich af tegen de paal, maar ook dat zette geen zoden aan de dijk; hij schoof telkens anderhalve meter verder, maar verloor dan zijn momentum en gleeed terug tegen de paal. Ook probeerde hij te kruipen, maar zijn vingers konden geen grip krijgen op de bevroren sneeuwlaag. Bovendien was hij zijn handschoenen vergeten en raakten zijn handen langzaam verdoofd van de kou.

Ik moet iemand om hulp vragen, dacht hij, en de eerste persoon aan wie hij dacht was Deirdre. Hij graaide in zijn jaszak, maar natuurlijk was hij zijn telefoon vergeten. Die lag binnen op zijn bureau. Hij bedacht dat hij zich dan misschien alsnog de straat op

moest laten glijden, daarna terug naar de stoep moest tijgeren en de eerste de beste auto moest aanhouden. Er zou vast iemand stoppen om hem te helpen, maar diegene zou wel met vragen komen die Scott niet wilde beantwoorden. Toch leek dit hem de enige manier om van zijn oprit af te komen; het was één lange ijsbaan.

Hier lig ik dan, dacht hij. Als een schildpad op zijn rug. Met verdoofde handen van de kou, en mijn voeten zullen wel gauw volgen.

Hij stak zijn nek uit om naar de kale bomen te kijken. De takken wiegden zachtjes heen en weer tegen een strakblauwe hemel. Hij wierp een blik op zijn brievenbus en kreeg ineens een ingeving. Een oplossing voor zijn tragikomische probleem. Hij sloeg zijn beide benen rond de paal zodat hij er met zijn kruis tegenaan drukte en greep toen het metalen vlaggetje aan de zijkant van de brievenbus vast. Dat zat los en na twee keer hard trekken brak het af. Met behulp van het scherpe uiteinde ervan hakte hij twee gaten in de bevroren sneeuwlaag. In het ene gat plaatste hij zijn knie en in het andere zijn voet. Hij stond op en hield met zijn vrije hand de paal vast om niet weer uit te glijden. Op deze manier stak hij zijn voortuin over totdat hij bij de trap van de veranda aankwam; hij bukte telkens om twee gaten te hakken in de sneeuwlaag, kwam overeind, deed een stapje naar voren en herhaalde het proces dan weer.

Er reden een paar auto's voorbij en eentje toeterde. Scott stak zijn hand op en zwaaide zonder om te kijken. Tegen de tijd dat hij bij de trap aankwam, had hij geen gevoel meer in zijn vingers en bloedde een van zijn handen op twee plaatsen. Zijn rug deed verschrikkelijk veel pijn. Hij zette zijn voet op de eerste trede, gleed direct weer uit en wist zich nog maar net aan de bevroren ijzeren leuning vast te grijpen voordat hij opnieuw naar de brievenbus zou glijden. Hij wist niet zeker of hij een tweede terugtocht aan zou kunnen, zelfs met de kant-en-klare gaten om in te stappen. Hij

was uitgeput en stonk naar zweet. Eenmaal in de gang ging hij op de grond liggen. Bill kwam poolshoogte nemen – al bleef hij op gepaste afstand – en miauwde uit bezorgdheid.

‘Alles is oké,’ zei Scott. ‘Geen zorgen, ik zal je straks eten geven.’

Alles is inderdaad oké, dacht hij. Ik heb gewoon een spontaan dollemansritje over een bevroren sneeuwlaag gemaakt. Maar vanaf nu zullen er waarschijnlijk écht rare dingen gaan gebeuren.

Eén schrale troost, dacht hij toen. De periode van rare dingen zou van korte duur zijn.

Hij moest echter wel zo snel mogelijk die oprijplaat en beugels monteren. Er restte hem niet veel tijd.

Op een maandagavond ergens halverwege januari genoot het ‘gezelschap van dokter Ellis’ van hun laatste maaltijd samen, bij Scott thuis. Scott had zijn vrienden al een week niet gezien, omdat hij zogenaamd dringend zijn project voor de warenhuisketen af moest ronden. In werkelijkheid had hij zijn opdracht voor de kerst al ingeleverd, tenminste, een kladversie ervan. Hij veronderstelde dat iemand anders de puntjes op de i zou zetten.

Van tevoren deelde hij mee dat iedereen zelf iets te eten moest meebrengen, want koken was inmiddels te moeilijk voor hem geworden. Eigenlijk was alles te moeilijk voor hem geworden. De trap nemen was simpel; binnen drie grote, moeiteloze sprongen was hij boven. Naar beneden komen was lastiger. Hij was bang dat hij zou struikelen en zijn been zou breken, dus hield hij zich altijd stevig vast aan de leuning en liep tree voor tree de trap af, als een oude man met jicht en slechte heupen. Sinds kort kwam hij ook regelmatig in botsing met de muren, omdat hij zijn snelheid steeds slechter kon inschatten en al helemaal niet meer goed kon doseren.

Myra vroeg hem naar de oprijplaat die hij over de verandatrap had geplaatst. Dokter Bob en Missy maakten zich meer zorgen over de rolstoel die in de hoek van de woonkamer stond en de borstgordel – een hulpmiddel voor mensen die de kracht niet meer bezaten om goed rechtop te blijven zitten – die aan de rugleuning was bevestigd. Deirdre stelde geen vragen en keek hem alleen maar

aan met een wijze, sombere uitdrukking op haar gezicht.

Hun maaltijd bestond uit een heerlijke vegetarische stoofschotel (Missy) en gegratineerde aardappelen in kaassaus (Myra) en het dessert was een klonterige maar smakelijke cake waarvan de bodem maar een klein beetje was aangebrand (dokter Bob). De wijn smaakte goed, maar het gepraat en gelach van zijn vrienden klonk Scott pas écht als muziek in de oren. Hij genoot ervan.

Toen ze klaar waren met eten zei hij: 'Ik moet jullie iets bekenen. Ik heb gelogen. Het is allemaal een stuk sneller gegaan dan ik heb laten weten.'

'Scott, nee!' riep Missy uit.

Dokter Bob knikte. Hij leek niet eens verbaasd. 'Hoeveel sneller?' 'Bijna anderhalve kilo per dag in plaats van een halve of een hele.'

'En hoeveel weeg je nu?'

'Dat weet ik niet. Ik heb de laatste tijd de weegschaal gemedend. Laten we even gaan kijken.' Scott probeerde overeind te komen. Hierbij raakten zijn bovenbenen de eettafel, waardoor hij naar voren vloog. Hij stak zijn handen uit om zichzelf tegen te houden en daarbij gingen er twee wijnglazen om. Deirdre pakte een servet en depte de vlekken meteen op.

'Sorry, sorry,' zei Scott. 'Ik ken mijn eigen krachten niet meer.' Hij draaide zich uiterst behoedzaam om, alsof hij op rolschaatsen stond, en zette koers naar de achterzijde van het huis. Hoe voorzichtig hij ook probeerde te lopen, zijn stappen werden vanzelf sprongen. Het gewicht dat hij nog bezat trok hem naar de aarde, maar zijn spieren hadden heel andere plannen. Hij verloor zijn evenwicht en moest zich vastgrijpen aan een van de beugels die hij onlangs had gemonteerd om niet languit op de vloer in de gang te eindigen.

'O, god,' zei Deirdre. 'Het is alsof je helemaal opnieuw moet leren lopen.'

Je had me eens moeten zien toen ik laatst de post ging halen, dacht Scott. Dát was pas een leermoment.

Gelukkig probeerden ze hem er in elk geval niet meer van te overtuigen om aan te kloppen bij een ziekenhuis. Niet dat dat hem verbaasde. Je hoefde maar één blik op hem te werpen – hij bewoog zich als een onhandige halvegare voort, al bleven zijn bewegingen vreemd genoeg sierlijk – en je snapte dat een ziekenhuis hem verre van goed zou doen. Dit was een privéaangelegenheid geworden. Dat begrepen ze. Daar was hij blij om.

Ze propten zich gezamenlijk in de badkamer en keken toe hoe hij op de digitale weegschaal ging staan.

‘Jezus,’ zei Missy zacht. ‘O, Scott...’

De weegschaal gaf 13,7 kilo aan.

Met de anderen in zijn kielzog liep Scott terug naar de woonkamer, stapje voor stapje, alsof hij een rivier overstak via stenen in het water, al botste hij uiteindelijk opnieuw tegen de tafel. Missy stak instinctief haar armen uit om hem op te vangen, maar hij wuifde haar weg voordat ze de kans kreeg om hem aan te raken.

Toen ze weer zaten zei hij: 'Ik vind het niet erg. Ik vind het zelfs prima. Echt.'

Myra zag helemaal bleek. 'Hoe kun je dit prima vinden?'

'Ik weet het niet. Zo ervaar ik het gewoon. Maar dit is dus ons afscheidsetentje. Ik zal jullie nooit meer zien. Behalve Deirdre. Ik heb iemands hulp nodig aan het einde.' Hij wendde zich tot Deirdre. 'Wil je me helpen?'

'Ja, natuurlijk,' antwoordde ze vastberaden. Ze sloeg een arm om haar vrouw heen, die aan het huilen was.

'Ik wil alleen nog zeggen...' Scott pauzeerde even en schraapte zijn keel. 'Ik wil alleen nog zeggen dat ik wenste dat we meer tijd hadden gehad samen. Jullie zijn geweldige vrienden voor me geweest.'

'Dat is het oprechtste compliment dat ik ooit heb ontvangen,' zei dokter Bob. Hij depte zijn ogen droog met een servet.

'Het is niet eerlijk!' riep Missy plotseling uit. 'Het is verdomme niet eerlijk!'

'Nee,' beaamde Scott, 'eerlijk is het niet. Maar ik laat geen kinderen achter, mijn ex-vrouw is momenteel gelukkig en ik heb

in elk geval geen kanker of de ziekte van Alzheimer. En ik lig ook niet te creperen op de brandwondenafdeling in een ziekenhuis. Ik denk dat ik met mijn situatie echt geschiedenis zou schrijven, mochten jullie uiteindelijk je mond niet kunnen houden.'

'Dat zal niet gebeuren,' zei dokter Bob.

'Mee eens,' zei Deirdre. 'We zullen dit voor altijd voor ons houden. Waar heb je mijn hulp voor nodig, Scott?'

Hij somde zijn stappenplan op, al repte hij met geen woord over de inhoud van de papieren zak die in de gangkast lag. Ze luisterden in stilte en niemand sprak hem tegen.

Toen hij klaar was vroeg Myra bedremmeld: 'Hoe voelt het, Scott? Hoe voelt dit voor jónú?'

Scott dacht terug aan hoe hij zich had gevoeld toen hij met hernieuwde energie Hunter's Hill was afgerend. Hij had de wereld om zich heen, de doodgewone dingen die hem normaal gesproken niet eens opvielen, ineens kraakhelder voor zich gezien: de laaghangende, loodgrijze bewolking, de vlaggetjes aan de winkelpanden die wapperden in de wind, elk kostbaar kiezelsteentje, elke sigarettenpeuk en elk leeg bierblikje langs de kant van de weg. Zijn eigen lichaam had een topprestatie geleverd en elke cel in zijn lichaam had gebarsten van de energie.

'Het voelt alsof ik ben opgestegen,' antwoordde hij ten slotte. Hij keek Deirdre aan, zag haar met waterige ogen naar hem kijken en hij wist dat ze begreep waarom hij haar had uitgekozen.

Myra begeleidde Bill naar zijn reismandje. Dokter Bob droeg het mandje vervolgens naar zijn SUV en zette het in de kofferbak. Toen bleven ze met zijn vieren op de veranda staan dralen. Hun adem liet condenswolkjes achter in de koude avondlucht. Scott stond in de deuropening en hield zich vast aan een van de beugels.

‘Mag ik nog één ding zeggen voordat we gaan?’ vroeg Myra.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Scott, al had hij het liever niet. Hij wilde het liefst dat ze nu gewoon weg zouden gaan. Hij had een van de grote waarheden van het leven ontdekt (iets waar hij liever niet achter was gekomen): het enige wat moeilijker was dan afscheid nemen van jezelf, kilo voor kilo, was afscheid nemen van je vrienden.

‘Ik was heel kortzichtig. Ik vind het heel erg wat er met je gebeurt, Scott, maar ik ben wel blij met de invloed die het op mij heeft gehad. Als ik hier geen getuige van was geweest, was ik waarschijnlijk blind gebleven voor heel veel mooie dingen en heel veel mooie mensen. Ik zou een kortzichtige, oude vrouw zijn gebleven. Ik kan je geen knuffel geven, dus dan maar zo.’ Ze spreidde haar armen, sloeg ze om Deirdre en Missy heen en omhelsde de vrouwen stevig. Zij beantwoordden haar knuffel.

‘Ik respecteer je wensen, Scott,’ zei dokter Bob, ‘maar als je me nodig hebt, dan kom ik naar je toegesneld.’ Hij schoot in de lach. ‘Nou ja, heel hard rennen kan ik op mijn oude dag niet meer, maar je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Ja, ik begrijp het,’ zei Scott. ‘Dank je.’

‘Het ga je goed, kerel. Kijk uit waar je loopt.’

Scott keek ze na terwijl ze met z'n vieren naar de auto van dokter Bob liepen. Myra en Bob stapten in. Hij zwaaide met zijn ene hand en hield zich met zijn andere stevig vast aan de beugel. Toen deed hij de deur dicht en liep half lopend, half springend naar de keuken. Hij voelde zich net een stripfiguur. Dat was in de kern ook de reden dat hij dit zo graag geheim wilde houden. Hij wist gewoon dat dit er bizar uitzag, en het wás ook bizar, maar alleen als je een buitenstaander was.

Hij ging op het aanrechtblad zitten en staaarde naar de lege plek in de hoek waar het voeder- en waterbakje van Bill de afgelopen zeven jaar hadden gestaan. Hij staaarde er een lange tijd naar. Toen ging hij naar bed.

De volgende dag had hij een e-mail van Missy in zijn inbox:

Ik heb DeeDee laten weten dat ik mee wil, ik wil er namelijk ook bij zijn aan het einde. We hebben er flinke ruzie over gehad. Ik gaf pas op toen ze me aan mijn voet herinnerde en hoe ik me daarover heb gevoeld als kind. Nu kan ik hardlopen, en ik hou van hardlopen, maar ik heb het nooit professioneel kunnen doen zoals DeeDee, omdat ik alleen maar korte afstanden kan rennen, zelfs na al die jaren. Ik ben namelijk geboren met talipes equinovarus, wat in de volksmond bekendstaat als een klompvoet. Toen ik zeven jaar oud was, ben ik eraan geopereerd, maar tot die tijd liep ik met een wandelstok. Daarna heb ik nog jarenlang moeten revalideren.

Toen ik vier was, en ik herinner me dit nog heel goed, liet ik mijn voet zien aan mijn vriendinnetje Felicity. Ze lachte me uit en zei dat ze mijn voet lelijk en vies vond. Daarna heb ik mijn voet nooit meer aan iemand laten zien, behalve aan mijn moeder en de artsen. Ik wilde niet meer uitgelachen worden. DeeDee heeft me uitgelegd dat jij dat precies zo ervaart met jouw aandoening. Ze zei: 'Hij wil dat je hem onthoudt zoals hij was toen hij nog normaal was, niet toen hij door zijn huis rondstuitte alsof hij weggelopen was van de set van een sciencefictionfilm uit de jaren vijftig.'

Toen begreep ik het pas, maar dat betekent nog niet dat ik het makkelijk te accepteren vind, of dat je het verdient.

Scott, door wat jij tijdens de hardloopwedstrijd hebt gedaan kun-

nen wij nu in Castle Rock blijven. Niet alleen omdat we hier een restaurant runnen, maar omdat we nu deel uitmaken van het dorpsleven. DeeDee denkt zelfs dat ze haar zullen uitnodigen om deel te nemen aan de Jaycees. Ze doet er lacherig over en zegt dat het suf is, maar ik weet dat ze het stiekem heel leuk vindt. Het gaat uiteindelijk om een trofee en zoals je weet houdt ze van trofeeën. Natuurlijk zal niet iedereen ons accepteren. Zo dom (of naïef) ben ik nu ook weer niet. Sommigen zullen nooit bijdraaien, maar de meesten wel. Dat hebben we al gemerkt. Zonder jou zou dat nooit zijn gebeurd en zonder jou zou mijn geliefde zich nooit helemaal hebben durven openstellen naar de buitenwereld. Ze zal dit zelf nooit toegeven, maar ik vertel het je gewoon: je hebt een last van haar schouders getild. Het was een heel grote last en nu kan ze eindelijk weer rechtop staan. Ze is altijd een prikkelbaar type geweest en ik denk ook niet dat dat nog zal veranderen, maar ze stelt zich nu veel opener op. Ze ziet meer, hoort meer, kan meer zijn. Dankzij jou. Omdat jij haar overeind hielp toen ze viel.

Ze zegt dat jullie een speciale band hebben omdat jullie dit samen hebben meegemaakt, dat je daarom haar hebt gekozen om je te helpen aan het eind. Ben ik jaloers? Een beetje, maar ik begrijp het ergens ook wel. Toen je zei dat je je opgestegen voelde... Zo voelt zij zich wanneer ze hardloopt. Dat is de reden dat ze hardloopt.

Hou je taai, Scott, en weet dat ik aan je denk. Sterkte.

Heel veel liefs,

Missy

ps We zullen Bill regelmatig even gaan aaien in de boekwinkel. Ik weet zeker dat hij je mist.

Scott overwoog om haar te bellen en haar te bedanken voor alle lieve dingen die ze zei, maar besloot toen dat dat een slecht idee was. Ze zouden er allebei alleen maar verdrietig van worden. In plaats daarvan printte hij haar mail en stopte hem in een van de zakjes van zijn borstgordel.

Zo kon hij hem met zich meenemen als hij ging.

De daaropvolgende zondagochtend liep Scott vanuit zijn slaapkamer naar de badkamer beneden, al kon hij het niet echt meer lopen noemen. Bij elke stap die hij zette vloog hij direct naar het plafond, waar hij zich moest afzetten met zijn vingers om weer op de grond te landen. En toen de ketel aansprong, kwam er een beetje tocht uit de ventilatie dat hem bijna omverblies. Hij kon zich nog net vastgrijpen aan een beugel en zich zo voorbij de luchtstroom begeven.

In de badkamer bleef hij eerst een tijdje boven de weegschaal zweven voordat hij neerkwam. Hij dacht dat het ding niet eens meer iets zou aangeven. Maar uiteindelijk kwam er een getal in het venstertje te staan: 0,9 kilo. Zoiets had hij al verwacht.

Die avond belde hij Deirdre op haar mobiel. Hij hield het kort. 'Ik heb je nodig. Kun je komen?'

'Ja,' was alles wat ze zei. En dat was ook alles wat hij nodig had.

De voordeur zat dicht, maar niet op slot. Deirdre glipte door een kiertje naar binnen om de tocht zo veel mogelijk buiten te houden. Ze knipte het licht in de gang aan om de schaduwen te verjagen en liep toen door naar de woonkamer. Scott zat in de rolstoel. Hij had het voor elkaar gekregen om zich half in de borstgordel te wurmen, die bevestigd zat aan de rugleuning, maar zijn lichaam was omhooggekomen en een van zijn armen zweefde doelloos in de lucht. Zijn gezicht glom van het zweet en ook de donkere plekken op zijn overhemd verraadden dat hij het warm had.

‘Ik heb misschien te lang gewacht,’ zei hij buiten adem. ‘Geloof het of niet, maar ik heb zojuist naar de rolstoel moeten zwemmen. In de schoolslag.’

Deirdre geloofde hem. Ze liep naar hem toe, ging voor de rolstoel staan en keek hem verbaasd aan. ‘Hoe lang zit je hier al zo?’

‘Een tijdje. Ik wilde wachten tot het donker was. Is het donker?’

‘Bijna.’ Ze knielde voor hem neer. ‘O, Scott. Wat erg.’

Hij schudde zijn hoofd, maar het ging zo langzaam dat het leek alsof hij onder water was. ‘Kom op, je weet beter.’

Ze wist inderdaad beter. Althans, ze hoopte beter te weten.

Het was een hele worsteling voor Scott om zijn zwevende arm door het armsgat van de borstgordel te steken. ‘Denk je dat je de gespen kunt dichtmaken zonder me aan te raken?’

‘Ik denk het wel,’ antwoordde ze, maar toch schampten haar knokkels hem twee keer terwijl ze bezig was – één keer zijn flank

en de andere keer zijn schouder – en beide keren voelde ze haar lichaam direct omhoogkomen en weer neerdalen. Ook haar maag maakte een salto. Het was hetzelfde gevoel dat ze vroeger had gehad wanneer haar vader iets te hard over een verkeersdrempel was gereden en ‘sorry, schat!’ had uitgeroepen. Of zoals Missy het omschreef: alsof je in een achtbaankarretje zat dat op het hoogste punt was aangekomen, daar eventjes wachtte en vervolgens naar beneden stortte.

Eindelijk was ze klaar. ‘Oké, en nu?’

‘Nu gaan we een frisse neus halen. Maar eerst moet je iets uit de gangkast pakken, waar ook mijn schoenen staan. Je vindt daar een papieren zak en een stuk touw. Ik ga ervan uit dat je de rolstoel straks gewoon kunt duwen, maar als dat niet lukt, dan moet je het touw rond de hoofdsteun binden en trekken.’

‘En je bent hier helemaal zeker van?’

Hij knikte glimlachend. ‘Je denkt toch niet dat ik de rest van mijn leven aan een rolstoel vastgebonden wil zijn? Of dat ik me wil laten voeren door iemand op een ladder?’

‘Nou, dat zou anders een grappig YouTube-filmpje opleveren.’

‘Niemand zou het geloven.’

Ze vond het touw en de bruine papieren zak in de gangkast en liep ermee terug naar de woonkamer. Scott stak zijn handen uit. ‘Kom op, meid. Laat eens zien wat je in huis hebt en gooi de zak naar me toe.’

Ze deed wat hij zei. Het was een mooie worp; de zak vloog met een boogje door de lucht in de richting van zijn uitgestoken handen, bleef ongeveer twee centimeter erboven zweven en zakte toen langzaam naar beneden. Eenmaal in zijn handen leek de zak weer gewicht te krijgen en Deirdre herinnerde zich ineens wat hij had gezegd toen hij hun uitlegde wat er met hem aan de hand was: mensen en voorwerpen hadden voor hem wel gewoon gewicht. Kon dat überhaupt? Als ze er te lang over nadacht kreeg

ze hoofdpijn en op dit moment had ze sowieso geen tijd om erover na te denken.

Hij opende de papieren zak en haalde er een vierkant voorwerp uit van dik karton met daarop plaatjes van vuurwerk. Uit de onderkant stak een brede rode lont van zo'n vijftien centimeter lang. 'Dit is een SkyLight. Kostte honderdvijftig dollar en ik heb hem online gekocht bij de Fireworks Factory in Oxford. Hopelijk doet hij wat hij belooft.'

'Hoe ben je van plan om hem aan te steken? Hoe gaat dat lukken als... als je...'

'Ik weet van tevoren niet of het gaat lukken, maar daar ga ik wel van uit. Het is een kraslont.'

'Scott, moet ik dit echt doen?'

'Ja,' antwoordde hij.

'Want het is mooi geweest.'

'Ja,' zei hij weer. 'Het is tijd.'

'Maar het is koud buiten en je bent helemaal bezweet.'

'Dat maakt niet uit.'

Voor haar maakte het wel uit. Ze liep naar boven, naar zijn slaapkamer, en haalde daar de deken van het bed. Er was wel in het bed geslapen – ooit, tenminste – maar er was geen afdruk van zijn lichaam of hoofd te zien in het matras en het kussen. Ze liep met het dekbed in haar armen naar beneden en gooide het naar hem toe zoals ze dat met de papieren zak had gedaan. Ze keek opnieuw gefascineerd toe hoe het bleef zweven boven zijn lichaam, zich uit elkaar vouwde en toen over zijn borst en schoot viel. 'Sla het om je heen.'

'Ja, baas.'

Ze keek toe terwijl hij deed wat ze zei en stopte daarna het deel dat over de vloer sleepte onder zijn voeten. Deze keer was het 'sorry, schat!'-moment iets serieuzer van aard: haar maag maakte een dubbele salto in plaats van een enkele, haar knieën kwamen

los van de grond en ze voelde haar haren de lucht in zwiepen. Toen was het weer voorbij, en op het moment dat haar knieën de vloer weer raakten, snapte ze ineens waarom hij dit hele proces vrolijk onderging. Ze herinnerde zich namelijk iets wat ze tijdens haar studie had gelezen. Was het Faulkner? ‘Zwaartekracht is het anker dat ons uiteindelijk het graf in zal sleuren.’ Deze man wachtte echter geen graf en ook geen zwaartekracht meer. Hij had een speciale ontheffing gekregen.

‘Lekker warm, zeg. Heerlijk,’ zei hij.

‘Geen grapjes, Scott. Alsjeblieft.’ Ze ging achter de rolstoel staan en plaatste haar handen aarzelend op de grepen. Ze hoefde het touw niet te gebruiken; er gebeurde namelijk niets. Ze duwde hem naar de voordeur, de veranda op en daarna via de oprijplaat naar beneden.

Het was een koude avond en zijn bezwete gezicht koelde snel af. De lucht die hij inademde was zo zoet en fris als de eerste hap van een herfstappel. Het was halvemaan en hij zag wel een miljard sterren. En elke dag lopen we over een miljard kiezelsteentjes, dacht hij. Ach, de mysterieuze verschijnselen van de natuur, zowel boven als onder hem... Gewicht, volume, realiteit: mysteries alom.

‘Niet huilen,’ zei hij tegen Deirdre. ‘Dit is verdorie geen begrafenis.’

Ze rolde hem het besneeuwde gazon op. De wielen zakten direct twintig centimeter weg en ze moesten noodgedwongen stoppen. Niet heel ver van huis, maar ver genoeg om straks niet te blijven hangen onder een dakrand. Dat zou pas een anticlimax zijn, dacht hij, en hij schoot in de lach.

‘Wat is er zo grappig, Scott?’

‘Niets,’ antwoordde hij. ‘Alles.’

‘Kijk daar eens. Op straat.’

Scott zag drie dik ingepakte figuren staan, ieder met een zaklamp in de hand: Missy, Myra en dokter Bob.

‘Ze lieten zich niet tegenhouden.’ Deirdre liep om de rolstoel heen en knielde voor hem neer.

Scott was ook dik ingepakt. Zijn haar was doorweekt van het zweet, maar zijn ogen twinkelden. ‘Heb je het wel geprobeerd? Vertel op, DeeDee.’ Dit was de eerste keer dat hij haar zo noemde.

‘Ja, maar ik was niet heel overtuigend.’

Hij knikte glimlachend. ‘Goed om je gesproken te hebben.’

Ze lachte en veegde haar tranen weg. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Ja. Kun je me helpen met de gordel?’

Ze klikte de gespen waarmee hij aan de rugleuning van de rolstoel vastzat los en hij steeg onmiddellijk op. Hij werd alleen nog tegengehouden door de gordel die over zijn schoot liep. Daar had ze iets meer moeite mee, omdat hij heel strak zat en omdat haar handen langzaam verdoofd raakten op deze koude januariavond. Ze bleef Scott schampen en elke keer dat dat gebeurde kwamen haar voeten los van de besneeuwde grond. Ze was net een mense-lijke *pogostick*. Maar ze liet zich niet kisten en uiteindelijk begon de gordel die hem aan de rolstoel ketende los te glijden. ‘Ik hou van je, Scott,’ zei ze. ‘Wij allemaal.’

‘Da’s geheel wederzijds,’ zei hij. ‘Geef je meisje een kus van me.’

‘Twee,’ beloofde ze.

Toen gleeed de gordel helemaal los en was het gedaan.

Hij steeg langzaam op uit de rolstoel. De onderkant van het dekbed wapperde als een lange rok achter hem aan. Hij voelde zich bijna Mary Poppins, maar dan zonder de paraplu. Toen stak er een briesje op en begon hij iets sneller te stijgen. Met zijn ene hand hield hij het dekbed vast en met zijn andere drukte hij de SkyLight stevig tegen zijn borst. Hij zag de contouren van Deirdres ronde gezicht langzaam vervagen. Ze zwaaide, maar zijn beide handen waren bezet en dus kon hij niet terugzwaaien. Ook de anderen zwaaiden vanaf de straat. Ze hadden hun zaklampen op hem gericht en hij merkte dat de lichtbundels bijna samenvielen tot één bundel naarmate hij hoger kwam.

Het briesje trok aan hem, wat hem deed denken aan die idiote dag dat hij door zijn voortuin naar de brievenbus was gegleden, maar toen hij het dekbed deels van zich af liet glijden en tegen de wind in hield, hervond hij zijn evenwicht. Misschien was het tijdelijk, maar dat maakte niet uit. Op dit moment wilde hij alleen maar naar beneden kijken, naar zijn vrienden: Deirdre met de rolstoel in zijn voortuin, de anderen op straat. Hij passeerde zijn slaapkamerraam en zag dat de lamp nog aanstond en een gele lichtbundel op zijn bed wierp. Op zijn bureau lagen spulletjes – zijn horloge, zijn kam, een bundeltje briefgeld – die hij nooit meer zou aanraken. Hij rees hoger en in het felle schijnsel van de maan kon hij zien dat iemands frisbee, waarschijnlijk die van een kind, vast was komen te zitten in een hoekje van het dak. Vermoedelijk

lag hij er al voordat Nora en hij het huis hadden gekocht.

Dat kind zou nu wel volwassen zijn, dacht hij. Misschien was hij schrijver geworden in New York, putjesschepper in San Francisco of kunstenaar in Parijs. Een groot mysterie.

Nu voelde hij een warme luchtstroom uit zijn huis komen en begon hij sneller te rijzen. Het was alsof hij het dorp bekeek vanuit een drone of een laagvliegend vliegtuig. De straatlantaarns op Main Street en Castle View leken aaneengeregen als de parels van een ketting. Hij zag de kerstboom die Deirdre ruim een maand geleden had aangedaan en die tot 1 februari op het dorpsplein zou blijven staan.

Het was koud hierboven, veel kouder dan beneden, maar dat was prima. Hij liet zijn dekbed los en keek het na. Het spreidde zich uit als een parachute en zweefde langzaam terug naar de aarde, niet gewichtloos, maar wel bijna.

Eigenlijk zou iedereen dit mee moeten maken, dacht hij, en misschien gebeurde dat uiteindelijk ook wel. Misschien steeg iedere stervende wel op.

Hij bracht de SkyLight naar voren en krabde met zijn nagel over de lont. Er gebeurde niets.

Verdomme, dacht hij. Ik heb geen laatste avondmaal gehad, dus zou ik dan alsjeblieft mijn laatste wens in vervulling mogen laten gaan?

Hij krabde opnieuw.

‘Ik zie hem niet meer,’ zei Missy huilend. ‘Hij is weg. We kunnen maar beter...’

‘Wacht even,’ zei Deirdre. Ze was bij hen komen staan op Scotts oprit.

‘Waarop?’ vroeg dokter Bob.

‘Gewoon even wachten.’

En dus wachtten ze, turend naar de donkere hemel.

‘Ik denk niet dat...’ begon Myra.

‘Wacht nog heel even,’ onderbrak Deirdre haar. Kom op, Scott, dacht ze. Kom op. Je bent bijna bij de finish, deze wedstrijd ga je winnen. Dit lint wordt door jou gebroken. Verpest het nou niet. Niet onderuitgaan nu. Kom op, kerel, laat zien wat je in huis hebt.

En boven hen barstte het ineens los: vuurwerk in de kleuren rood, geel en groen. Even was het stil en toen volgde er een perfecte gouden explosie, een glinsterende waterval die op hen neerregende en neerregende en neerregende, alsof hij nooit meer zou ophouden.

Deirdre pakte Missy’s hand.

Dokter Bob pakte Myra’s hand.

Ze bleven kijken totdat de laatste gouden vonken doofden en de hemel weer zwart kleurde. Ergens boven hen, heel hoog, was Scott Carey aan het rijzen. Hij rees boven de dodelijke greep van de aarde uit en was glimlachend op weg naar de sterren.

